Numeri - Comentarii W. McDonald

La începutul cărţii Numeri a trecut un an şi o lună de la ieşirea copiilor lui Israel din Egipt şi o lună de la înălţarea tabernacolului (Ex. 40:17). După cum am arătat deja, denumirea cărţii provine de la cele două numărători ale poporului (cap. l, 26). Recensământul menţionat aici nu este identic cu cel consemnat în Exod 30:11-16, ci este vorba de numărători diferite, în scopuri diferite. Al doilea recensământ (Num 1) s-a bazat probabil pe recensământul anterior, de unde şi cifrele similare ale totalurilor.

Israeliţii sunt pe punctul de a porni în călătoria lor de la Muntele Sinai spre Ţara Promisă, ceea ce explică necesitatea dispunerii lor într-o ordine precisă, ca nişte oştiri ce mărşăluiesc. cesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a poruncit să se facă un recensământ, în care să fie cuprinşi toţi bărbaţii de la vârsta de douăzeci de ani în sus, apţi de a merge la război.

A fost numit câte un bărbat din fiecare seminţie pentru a-l ajuta pe Moise să efectueze recensământul. În versetele 5-16 ni se dau aceste nume. Versetul 17 sună astfel: „Apoi Moise şi Aaron i-au luat pe bărbaţii aceştia care fuseseră menţionaţi pe nume."

Iată cifrele obţinute în urma recensământului:

TRIBUL	VERSETELE	CIFRA
Ruben	20,21	46.500
Simeon	22,23	59.300
Gad	24,25	45.650
Iuda	26,27	74.600
Isahar	28,29	54.400
Zabulon	30,31	57.400
Efraim	32,33	40.500
Manase	34,35	32.200
Benjamin	36, 37	35.400
Dan	38,39	62.700
Aşer	40,41	41.500
Neftali	42,43	53.400
TOTAL		603.550

A se observa că tribul Efraim este mai numeros decât Manase, în deplină concordanţă cu binecuvântarea rostită de Iacob în Geneza 48:19,20. Lista triburi lor începe cu Ruben, întâiul născut şi cu tabăra sa (amplasată în sud), fiind urmat de Iuda cu tabăra sa (est), apoi venind Dan şi tabăra sa (nord), la urmă venind Efraim cu tabăra sa (în vest).

Leviţii nu au. fost număraţi printre bărbaţii Israelului apţi de a merge la război (v. 47). În schimb lor li s-a încredinţat sarcina de montare şi demontare a tabernacolului, precum şi toate slujbele legate de acesta. Fiind amplasaţi în jurul cortului întâlnirii, ei aveau grijă să-l protejeze de profanare, apărând astfel poporul de pedeapsă (v. 53).

Amplasarea triburilor în tabăra israelită

Triburilor lui Israel li s-a poruncit să-şi aşeze corturile în zona din jurul cortului întâlnirii (vezi diagrama de mai sus), câte trei triburi în fiecare din cele patru laturi.

În partea de est, sub steagul lui Iuda, au fost Iuda, Isahar şi Zabulon (v. 3-9). Fiecare trib avea propriul sau lider militar. Numărul total al oamenilor din aceste 3 triburi se ridica la o sută optzeci şi şase de mii patru sute. În partea de sud, sub steagul lui Ruben, erau Ruben, Simeon şi Gad (v. 10-16). Tabăra lui Ruben număra o sută cincizeci şi una de mii patru sute cincizeci.

În partea de vest, sub steagul lui Efraim, au fost Efraim, Manase şi Beniamin (v. 18-24). Tabăra aceasta număra o sută optzeci de mii o sută. în partea de nord, sub steagul lui Dan, erau Dan, Aşer şi Neftali (v. 25-31). Numărul total al acestora se ridica la o sută cincizeci şi şapte de mii şase sute. Triburile trebuiau să mărşăluiască în ordinea dată - tabăra lui Iuda mai întâi, şi apoi celelalte. Leviţii veneau după Gad şi înaintea lui Efraim (v. 17).

Numărul total al războinicilor a fost de şase sute trei mii cinci sute şi cincizeci (v. 32). Numărul total al braţelor de lucru, inclusiv leviţii (3:39), a fost de 625.550. Presupunând că bărbaţii constituiau o treime din totalul israeliţilor, rezultă că populaţia totală era probabil de cel puţin 1.876.650. Numărul războinicilor este un indiciu mult mai exact al adevăratei forte a bisericii decât numărul celor care stau pe băncile din biserică!

Capitolele 3 şi 4 se ocupă cu slujba leviţilor, care nu au fost cuprinşi în recensământul din capitolele 1 şi 2. Tribul Levi a fost pus deoparte de către Dumnezeu pentru a efectua slujba în sanctuar. Iniţial El i-a ales pe întâii născuţi să fie ai Lui, dar ulterior a ales tribul lui Levi în locul lor, pentru a efectua slujba divină (v. 12, 13). Levi a avut trei fii - Gherşon, Chehat (Cohat) şi Merari. Descendenţilor lor li s-a încredinţat îndatorirea de a avea grijă de tabernacol şi de mobilierul său.

Familia lui Aaron (descinsă din Chehat) a fost familia preoţească (v. 9). Toţi ceilalţi leviţi au slujit în legătură cu tabernacolul, dar nu toţi au fost preoţi. (Sintagma: „preoţii leviţii" pe care o întâlnim mai încolo pe parcursul Pentateuhului înseamnă preoţii levitici, dar nu înseamnă că toţi leviţii erau preoţi, ci doar că toţi preoţii erau descendenţi ai lui Levi.) Familia preoţească este descrisă în versetele 1-4. După ce Nadab şi Abihu au fost omorâţi pentru sacrilegiul lor, lui Aaron nu i-au mai rămas decât doi fii: Eleazar şi Itamar. Leviţii erau servitori ai preoţilor (v.

5-9).

Nimeni în afară de Aaron şi de descendenţii săi nu avea voie să slujească în cadrul preoţiei (v. 10a). Medierea realizată de preoţii din VT nu putea sa-l transpună pe păcătos într-o comuniune intimă cu Dumnezeu, pentru că şi el trebuia să stea departe de lucrurile sfinte, în caz contrar fiind pasibil de moarte (v. 10b). Dar în epoca de acum, medierea realizată de Domnul Isus Cristos, Măreţul nostru Mare Preot, ne dă nu numai acces la Dumnezeu, ci şi îndrăzneala de a pătrunde în însăşi prezenţa Sa (Ev. 4:16). Această schimbare dramatică izvorăşte din marele eveniment ce se interpune între Numeri şi Evrei: miracolul Golgotei.

La recensământul populaţiei leviţii au fost trecuţi în rândul războinicilor, nu în al închinătorilor (v. 15). Fiecăruia dintre fiii lui Levi i s-a încredinţat responsabilitatea asupra unei părţi din tabernacol:

TRIBUL	SARCINA	VERS	CIFRA
Gherşon	Toate perdelele, acoperitorile şi învelitorile şi perdeaua de la uşa cortului Întâlnirii; pânzele curţii şi perdeaua de la poarta curţii care este de jur Împrejurul cortului şi altarului şi toate frânghiile pentru slujba cortului, cu excepţia „vălului" in care era înfăşurat chivotul.	18-26	7.500
Chehat	Lucrurile prea-sfinte chivotul, masa cu pâinea punerii înainte, uneltele, sfeşnicul de aur, perdeaua, altarele, etc.	27-32	8.600
Merari	Scândurile, drugii, stâlpii şi piedestalele lor, ţăruşii şi frânghiile.	33-37	6.200

Leviţii aveau datoria de a-şi instala corturile în imediata vecinătate a chenarului tabernacolului, la vest fiind Gherşoniţii (v. 23), în sud Chehatiţii (v. 29) iar în nord familiile lui Merari (v, 35). Moise, Aaron şi fiii trebuiau să-şi stabilească tabăra în partea de est, la intrarea în tabernacol (v. 38, 39, vezi diagrama).

Levi a fost cel mai mic dintre triburile Israelului. Numărul total al leviţilor de la vârsta de o lună în sus a fost de douăzeci şi doua de mii (v. 39). Dar cifrele consemnate în versetele 22, 28 şi 34 dau un total de 22.300 - discrepanţă explicată în diverse moduri. Williams sugerează că surplusul de 300 reprezintă fiii întâi născuţi, veniţi pe lume în răstimpul scurs de la Exodul din Egipt, care, cum era şi normal, nu au fost incluşi când leviţii au fost aleşi pentru a-i înlocui pe întâii născuţi ai altor triburi.

Sensul pasajului este următorul: leviţii au fost aleşi de Dumnezeu să fie ai Săi, în locul fiilor întâi născuţi. Numărul leviţilor a fost de 22.000 iar cel al fiilor întâi născuţi de 22.273 (v. 39,43). Astfel nu au fost destui leviţi care să compenseze toţi întâii născuţi ai Israelului care ar fi slujit conform planului iniţial. Domnul a poruncit ca cei două sute şaptezeci şi trei de fii întâi născuţi suplimentari să fie răscumpăraţi prin achitarea a cinci sicii de persoană. Această sumă de răscumpărare (273 x 4 = 1365 sicii) a fost achitată lui Aaron şi fiilor săi (v. 51). De observat că între întâii născuţi din versetul 43 ar putea fi incluşi şi cei născuţi în intervalul scurs de la Exodul din Egipt.

Recensământul din capitolul 4 a avut drept scop stabilirea numărului leviţilor apţi de slujba la tabernacol, adică bărbaţii de la vârsta de treizeci la cincizeci de ani.

Exod 25:15 spune: „Drugii vor sta în inelele chivotului şi nu vor fi scoşi din ele." Dar versetul 6 spune că preoţii „vor vârî drugii." O soluţie propusă de Keil şi Delitzsch în comentariul lor este că versetul 6 ar putea fi tradus astfel: „vor ajusta drugii pentru transportul chivotului".

Mai întâi sunt menţionate îndatoririle chehatiţilor (v. 4-20). Aaron şi fiii lui aveau îndatorirea de a strânge tabernacolul şi vasele sacre (v. 5-13). Chivotul (v. 5,6), masa pâinii punerii înainte (v. 7,8), sfeşnicul de aur (v. 9,10), altarul de aur (v. 11), sculele (v. 12) şi altarul de bronz (v. 13,14) trebuiau acoperite cu o învelitoare de piei de viţel de mare. Ceilalţi fii ai lui Chehat au primit însărcinarea de a transporta aceste articole acoperite. (Ligheanul nu este pomenit aici, dar desigur şi pe acesta l-au transportat fiii lui Chehat.) Ei nu aveau voie să se atingă de ele, nici măcar să le privească atâta timp cât erau descoperite, în caz contrar fiind pasibili de moarte (v. 15,17-20). Lui Eleazar, fiul lui Aaron, i s-a încredinţat sarcina tabernacolului şi a mobilierului său sacru (v. 16),

Perdeaua dintre Sfânta Sfintelor şi Locul Sfânt ascundea în permanenţă chivotul de privirile oamenilor (v. 5). Chiar şi atunci când israeliţii se deplasau, chivotul era acoperit cu aceeaşi perdea, care înfăţişează trupul Domnului nostru Isus Cristos. Până la Calvar, nimeni, în afară de marele preot, nu a avut voie să privească tronul lui Dumnezeu de deasupra chivotului. Abia atunci, la moartea Domnului pe cruce, s-a rupt, pe veci, perdeaua în două.

Gherşoniţii aveau îndatorirea de a transporta perdelele tabernacolului, tabernacolul (cortul întâlnirii), perdelele curţii şi paravanele. Itamar fiul lui Aaron a fost pus mai mare peste Gherşoniţi.

Familiile fiilor Iui Merari au primit însărcinarea de a transporta scândurile, drugii, stâlpii, piedestalele, ţăruşii şi sforile.

În urma recensământului au rezultat următoarele cifre:

Chehatiţi	2.750
Gherşoniţi	2.630
Merariţi	3.200
Numărul TOTAL al leviţilor cu vârsta între 30-50 ani	8.580

Secţiunea aceasta se ocupă de precauţiile pe care trebuiau să le ia israeliţii pentru a păstra tabăra neîntinată. Motivul care stă la baza poruncii din versetul 3 se regăseşte în Deuteronom 23:14: Dumnezeu Se afla (umbla) în mijlocul taberei.

Leproşii, oamenii cu bube deschise şi cei care s-au atins de un mort trebuiau scoşi în afara taberei. Tabăra era alcătuită din cortul întâlnirii plus spaţiul din jurul său ce era ocupat de corturile lui Israel.

Când un bărbat sau o femeie... comiteau vreun păcat împotriva altuia, el sau ea era obligat să mărturisească păcatul, să aducă o jertfă de fărădelege, să restituie obiectul şi să adauge a cincea parte la el. Dacă persoana nedreptăţită nu mai era în viaţă sau nu putea fi reperată, sau dacă nu avea rude în viaţă, plata trebuia achitată preotului.

D. Legea geloziei (5:11-31)

Pasajul acesta descrie ritualul de detectare a minciunilor cunoscut sub denumirea de încercarea geloziei. Scopul ceremoniei era de a stabili vinovăţia sau nevinovăţia unei femei suspectate de infidelitate faţă de soţul ei. Femeia era pusă să bea apă amestecată cu ţărână de pe podeaua tabernacolului. Dacă era vinovată, această băutură se dovedea un blestem pentru ea, cauzând umflarea stomacului ei sau putrezirea pulpei. Dacă era nevinovată, băutura nu-i provoca nici un rău. Din versetele 12-14 reiese clar că soţul ci nu ştia dacă eu a fost infidelă sau nu. El avea mai întâi datoria de a o duce pe soţia sa în faţa preotului, împreună cu o jertfa de mâncare.

Preotul prepara amestecul de apă şi ţărână într-un vas de lut. Apoi o aducea la altar înaintea Domnului, îi despletea părul şi aşeza jertfa de mâncare în mâinile ei. După aceea îi cerea să fie de acord cu jurământul conform căruia în caz, de vinovăţie va fi blestemată. După ce scria blestemele într-o carte şi le rădea, introducându-le în băutura amară, legăna jertfa de mâncare înaintea Domnului, ardea o mână din această ofrandă pe altar, după care o punea pe femeie să bea apa. Afirmaţia din versetul 24 conform căreia femeia trebuia să bea apa este repetată în versetul 26. Dar femeia nu bea decât o singură dată. Dacă era vinovată, judecăţile proferate veneau peste ea, inclusiv sterilitatea. în schimb, dacă era nevinovată, era pronunţată curată, liberă de pedeapsă şi putea trăi în continuare o viaţă normală de căsnicie, putând naşte copii. Versetele 29-31 sunt un rezumat al judecăţii geloziei.

Gelozia poate distruge o căsnicie, fie că există temeiuri, fie că nu. Ritualul acesta asigura o modalitate de rezolvare a chestiunii, odată pentru totdeauna. Judecata lui Dumnezeu cădea asupra părţii vinovate iar partea nevinovată era eliberată de sentimentul de suspiciune faţă de soţia sa.

Unii cercetători ai Bibliei cred că această secţiune va avea o aplicaţie specială în viitor, când naţiunea Israel va fi supusă la probă pentru necredincioşia ei faţă de Iehova.

E. Legea nazireatului (cap. 6)

Termenul „nazireat" provine din rădăcina cuvântului „a separa". Jurământul de nazireat era un jurământ voluntar pe care un bărbat sau o femeie puteau să-l facă pentru o perioadă precizată de timp. Mişna afirmă că jurământul de nazireat putea dura până la 100 de zile, deşi de obicei se întindea pe treizeci de zile. În unele cazuri rare, oamenii erau nazirei pe viaţă - de ex. Samuel, Samson, Ioan Botezătorul. Jurământul conţinea trei prevederi:

1. El nici nu mânca, nici nu bea rodul viţei de vie - inclusiv oţet, vin, must, struguri sau stafide (v. 2-4);

2. nu-şi tăia părul (v. 5);

3. nu se apropia de un mort (v. 6-8).

Vinul este un simbol al bucuriei oamenilor. Părul lung, ce pentru bărbat este o ruşine, reprezintă un semn al umilinţei. Iar trupul unui mort produce întinare.

Astfel nazireatul era şi este o enigmă pentru copiii acestei lumi. Pentru a fi bucuros, el se retrăgea din bucurie; pentru a fi puternic, se făcea pe sine slab; iar pentru a-şi iubi rudele, şi le „ura" (Luca 14:26)

Paragraful acesta descrie procedura ce trebuia urmată când un bărbat îşi călca jurământul prin contactul involuntar cu trupul unui mort. Mai întâi trebuia să treacă printr-un proces de curăţire ce dura şapte zile, descris în Numeri 19. În ziua a şaptea îşi rădea capul iar în ziua următoare aducea două turturele sau doi porumbei, unul ca jertfă de păcat şi celălalt ca ofrandă mistuită. De asemenea aducea un miel de un an pentru jertfa pentru vină. În pofida tuturor ofrandelor aduse de el, zilele separării sale iniţiale se forfetau şi trebuia s-o ia de la capăt. Astfel, deşi un nazireat întinat putea să fie consacrat din nou, zilele întinării sale erau forfetate. Pentru noi, asta înseamnă că un credincios care a alunecat în păcat poate fi restaurat, dar timpul pierdut în absenţa părtăşiei cu Dumnezeu este irosit.

Aici este prezentată ceremonia ce trebuia îndeplinită când un bărbat se apropia de momentul rostirii jurământului. Trebuiau aduse patru ofrande: mistuită, pentru păcat, pentru pace şi de mâncare (v. 14,15). Nazirealul îşi rădea capul şi ardea părul în foc sub jertfa pentru pace (v. 18). Partea ce trebuia îndeplinită de preot în această ceremonie este prezentată în versetele 16,17,19 şi 20. Versetul 21 se referă la ofranda de bunăvoie pe care nazireatul o putea aduce la încheierea jurământului său.

Ultimele versete ale capitolului 6 ne prezintă binecunoscuta şi minunata binecuvântare cu care Aaron şi fiii săi trebuiau să binecuvânteze poporul. Marele evanghelist D. L. Moody a avut o deosebită apreciere pentru această benedicţie:

Iată o benedicţie care ponte face înconjurul pământului, pe o durată nelimitată, fără să-şi piardă din savoare. Nu e inima care să n-o poată rosti, căci .sunt înseşi cuvintele lui Dumnezeu. Nu e scrisoare care să nu se poată încheia cu această benedicţie. O putem spune la fiecare început de zi, pentru ca înainte de a merge la culcare, să sfinţim noaptea cu aceeaşi benedicţie. Ce binecuvântare, ce pază, ce lumină, ce înălţare a sărmanei noastre vieţi către zorii binecuvântaţi ai dimineţii cereşti. Este însuşi Domnul nostru, care ne binecuvântează cu această frântură din nesfârşitele imnuri ale raiului.

F. Darurile căpeteniilor (cap. 7)

Capitolul acesta ne duce înapoi la Exod 40:17, când a fost stabilit tabernacolul. Liderii Israelului erau căpeteniile diverselor triburi. Numele lor au fost prezentate deja la Numeri 1:5-16 şi Numeri 2. Mai întâi ei au adus o ofrandă alcătuită din şase care acoperite şi doisprezece boi, adică un car la două căpetenii şi un bou de fiecare căpetenie (v. 3). Moise a distribuit două care şi patru boi fiilor lui Gherşon... şi patru care şi opt boi merariţilor, pentru ca aceştia să poată să-şi aducă la îndeplinire slujbele lor pentru transportul mobilierului cortului. Chehatiţiior nu li s-a dat nici o căruţă, şi nici un bou, deoarece ei purtau preţioasa povară a vaselor sacre pe umerii lor.

Liderii tribali au adus darurile în douăsprezece zile consecutive, pentru dedicarea altarului. Aceste daruri sunt descrise foarte amănunţit, după cum urmează:

Ziua	Prinţul	Tribul	Versetele
1	Nahşon	Iuda	12-17
2	Netaneel	Isahar	18-23
3	Eliab	Zabulon	24-29
4	Eliţur	Ruben	30-35
5	Şelumiel	Simeon	36-41
6	Eliasaf	Gad	4247
7	Eliţama	Efraim	48-53
8	Gamaliel	Manase	54-59
9	Abidan	Beniamin	60-65
10	Ahiezer	Dan	66-71
11	Pagiel	Aşer	72-77
12	Ahira	Neftali	78-83

Totalul darurilor ne este prezentat în versetele 84-88. Dumnezeu nu uită nici un serviciu înfăptuit pentru El, ci ţine o evidenţă foarte exactă. Când s-a încheiat prezentarea darurilor, Moise a intrat în cortul întâlnirii, în locul preasfânt şi a auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-i de deasupra scaunului îndurării, probabil ca o expresie a satisfacţiei faţă de darurile aduse de lideri (v. 89). Deşi Moise era din tribul lui Levi, el nu a fost preot. Totuşi Dumnezeu a făcut o excepţie în cazul lui, prin faptul că nu doar l-a autorizat să intre în locul preasfânt, ci i-a poruncit să facă aşa (Ex. 25:21,22).

G. Slujbele din Cortul întâlnirii (cap. 8)

Aaron a fost îndrumat să aranjeze candele în sfeşnicul de aur în aşa fel încât lumina să cadă în faţa sfeşnicului. Dacă lumina reprezintă mărturia Duhului Sfânt iar sfeşnicul îl întruchipează pe Cristos, atunci acest fapt are menirea de a ne aminti că lucrarea Duhului este de a-L proslăvi pe Cristos.

În continuare este descrisă consacrarea leviţilor. Mai întâi ei au fost curăţiţi prin stropirea cu apa purificării (explicată la Numeri 19). Apoi trupul lor a fost ras cu un brici, după care şi-au spălat hainele şi s-au spălat pe ei înşişi (v. 7). Reprezentanţii poporului şi-au pus mâinile pe capetele leviţilor la uşa cortului. Iar Aaron i-a adus pe leviţi înaintea Domnului ca o jertfă legănată. Acest lucru ne aminteşte de Romani 12:1,2 unde credincioşilor din epoca noastră li se spune sa-şi aducă trupurile ca o jertfă vie lui Dumnezeu. Moise a adus apoi o jertfă mistuită şi o jertfă pentru păcat.

Dumnezeu repetă că El i-a ales pe leviţi să fie ai Lui, în locul întâilor născuţi pe care îi prelinsese El după Exodul din Egipt. Leviţii au fost rânduiţi să-i slujească pe preoţi. Consacrarea leviţilor a avut loc conform poruncii date în această privinţă, aceştia preluându-şi slujba în legătură cu tabernacolul.

Leviţii trebuiau să slujească începând de la vârsta de douăzeci şi cinci de ani până la vârsta de cincizeci de ani (v. 24). La Numeri 4:3 găsim că slujba lor începea de la vârsta de treizeci de ani. Unii interpretează trimiterea din capitolul 4 ca o referire la cei care au purtat tabernacolul în timpul peregrinărilor prin pustiu. Cât priveşte vârsta mai scăzută din capitolul 8, aceasta ar fi, după aceştia, o referire la slujirea în tabernacol după ce acesta a fost instalat în Ţara Făgăduinţei. Alţii consideră diferenţa de cinci ani un fel de ucenicie. Cei ce încetau slujba la vârsta de cincizeci de ani nu mai efectuau munci grele, dar aveau voie să continue activitatea ca supraveghetori (v. 25,26). Aceste versete fac deosebirea dintre „lucrare" şi slujbă sau acoperirea nevoilor. Prima categorie implică munci grele, a doua presupunând activităţi de supraveghere.

Cineva a subliniat că leviţii sunt o întruchipare a creştinilor, care sunt răscumpăraţi, curăţiţi şi puşi deoparte să-L slujească pe Domnul, neavând nici o moştenire aici pe pământ.

H. Paştele, norul şi trompetele de aur (9:1-10:10)

Instrucţiunile lui Dumnezeu de a sărbători Pastele (v. 1-2) au precedat evenimentele din capitolul 1. Nu toate evenimentele din Numeri sunt redate în ordine cronologică. Paştele se sărbătorea în ziua a paisprezecea a lunii întâi. S-au asigurat o seamă de condiţii speciale pentru cei întinaţi din punct de vedere ceremonial (probabil independent de voinţa lor), prin atingerea trupului unei persoane decedate sau prin faptul că se aflau într-o călătorie la acea dată. Toţi aceştia puteau sărbători Paştele cu o lună mai târziu, în ziua a paisprezecea a lunii a doua (v. 6-12). Dar orice alt om care nu sărbătorea Pastele era nimicit din poporul lui (v. 13). Unui străin (adică neevreu) i se permitea să sărbătorească Pastele Domnului dacă dorea să facă acest lucru, dar numai în condiţiile respectării tuturor instrucţiunilor date evreilor (v. 14).

Aceste versete anticipează capitolele următoare, descriind norul de glorie ce acoperea cortul întâlnirii - ziua norul... iar noaptea avea înfăţişarea unui foc. Ori de câte ori se ridica norul de pe cort, israeliţii trebuiau să strângă tabăra şi să pornească din nou marşul lor înainte. Când norul se oprea deasupra cortului, oamenii trebuiau să se oprească şi să-şi întindă corturile. Desigur, norul era un simbol al lui Dumnezeu care îşi conducea poporul Deşi Domnul nu ne mai conduce într-o manieră atât de vizibilă în vremea noastră (asta pentru că noi umblăm prin

credinţă, nu prin vedere), principiul rămâne valabil: să pornim la drum doar atunci când El a iniţiat deplasarea, şi nici măcar cu o clipă înainte, conform proverbialei zicători: „darkness about going is light about staying", [adică, în traducere aproximativă: „întunericul din timpul deplasării este lumina din timpul şederii", n.tr.].

Lui Moise i s-au dat instrucţiuni să confecţioneze două trompete din argint, din care să se sune

(a) pentru strângerea adunării... la uşa cortului întâlnirii (v. 3 7);

(b) ca semnal pentru marşul înainte;

(c) pentru strângerea liderilor (în acest caz sunându-se doar dintr-o singură trompeta) (v. 4);

(d) apoi se suna alarma în timp de război (v. 9);

(e) şi se vesteau anumite zile speciale, cum ar fi zilele de sărbătoare (v. 10)

În fiecare din aceste scopuri se suna din trompete în mod diferit. Când se suna alarma (v. 5), se pornea marşul, începând cu triburile situate în partea de est. Când se suna alarma a doua oară acesta era semnalul pentru înaintarea celor din latura de sud. Probabil cei aflaţi la vest şi la nord se încolonau în această ordine. Trompetele nu s-au mărginii la marşul israeliţilor prin pustiu, ci au fost destinate folosirii şi după sosirea în ţara promisă (v. 9). Observaţi cuvintele: „în ţară" (sau „în ţara voastră"). Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi asigura pe israeliţi că îşi va respecta promisiunea făcută lui Avraam. Urmaşii lui aveau să primească ţara făgăduinţei, dar neascultarea şi necredinţa lor aveau să întârzie intrarea lor în această ţară timp de patruzeci de ani.

Versetul 11 marchează trecerea la o nouă secţiune a cărţii Numeri. Până în acest punct, israeliţii fuseseră cantonaţi în tabăra de la Muntele Sinai. De la versetul 11 până la 22:1 avem consemnarea drumului parcurs de ei de la Muntele Sinai la câmpiile Moabului, din imediata apropiere a Ţării Promise. Călătoria acesta a durat circa patruzeci de ani. Ei au plecat doar în a douăzecea zi, deoarece a intervenit sărbătoarea Paştelui (vezi Numeri 9:10, 11).

Prima secţiune a călătoriei a fost de la Muntele Sinai la Pustiul Paran. Dar au existat trei popasuri, înainte de a ajunge în pustiu: Tabera, Kibrot Hataava şi Haţerot. În realitate ei au ajuns în pustiul Paran în Numeri 12:16.

În continuare ni se prezintă ordinea în care mărşăluiau triburile. Fiecare trib avea în frunte conducătorul său. Este aceeaşi succesiune pe care o întâlnim în capitolul 2, cu o singură excepţie: în 2:7 se pare că leviţii mărşăluiau după Gad dar înaintea tribului Efraim. În 10:17 gherşoniţii şi merariţii sunt listaţi după Zabulon iar cohatiţii (în unele versiuni româneşti apare grafia „chehatiţi", n.tr.) după Gad. Se pare că gherşoniţii şi merariţii porneau înaintea celorlalţi, pentru a putea instala echipamentul purtat de ei la locul de tabără, fiind gata când soseau cohatiţii cu vasele sacre.

Hobab a fost cumnatul lui Moise. Raguel (identic cu Reuel şi Ietro) a fost tatăl lui Hobab şi respectiv socrul lui Moise. Se pare că Hobab cunoştea bine pustiul, întrucât era madianit. Poate că de aceea Moise l-a invitat să-i însoţească pe israeliţi - „tu vei fi ca ochi pentru noi" Mulţi interpreţi ai Bibliei cred că această invitaţie reprezintă o lipsă de credinţă din partea lui Moise, întrucât Dumnezeu deja promisese că-i va călăuzi pe israeliţi.

Dar Kurtz sugerează o altă interpretare posibilă:

Stâlpul de nor stabilea, în linii mari, traseul de urmat, locurile de cantonament şi durata rămânerii la fiecare loc de popas. Cu toate acestea nu se excludea prudenţa omenească privitoare la aranjarea cantonamentului de aşa natură încât israeliţii să beneficieze de cele mai avantajoase circumstanţe, având la dispoziţie apă, terenuri de păşunat, adăpost şi combustibilul necesar. În toate aceste aspecte experienţa şi cunoştinţele lui Hobab despre deşert puteau să se dovedească extrem de utile, ca supliment al călăuzirii norului.

Chivotul legământului era înfăşurat în perdeaua ce despărţea locul sfânt de locul preasfânt (Num. 4:5), fiind transportat de cohatiţi în capul coloanei. Călătoria de la Sinai la Cadeş Barnea a durat trei zile. Norul de slavă i-a umbrit pe israeliţi, în timp ce Domnul le căuta un loc de odihnă.

Nu ni se spune dacă Hobab i-a însoţit sau nu pe israeliţi. Dar din Judecători 1:16 şi 4:11 reiese că i-a însoţit, deoarece descendenţii lui sunt enumeraţi în rândul israeliţilor. Ori de câte ori pornea chivotul dimineaţa, Moise îi cerea Domnului biruinţă. Iar seara când se odihnea, el se ruga pentru ca Domnul să revină la poporul Israel.

B. Răscoala din tabăra israeliţilor (cap. 11)

Cititorul tresare în acest punct, văzând cu câtă uşurinţă s-au plâns israeliţii împotriva lui Dumnezeu, după tot ce a făcut El pentru ei. Găsim un indiciu al nemulţumirii lor în versetul 1: „a mistuit o parte la marginea taberei." Nemulţumiţii se aflau la oarecare depărtare de chivot. Focul de la Dumnezeu i-a mistuit la extremitatea taberei, locul primind denumirea de Tabera („ardere"). Versiunile King James şi New King James spun că focul i-a mistuit pe unii dintre cei ce s-au plâns. Traducerea ASV spune doar că focul a făcut ravagii în extremitatea taberei. Indiferent de interpretarea adoptată, incidentul a constituit un avertisment plin de îndurare dat poporului în întregime că judecata va fi aspră.

Al doilea act de nemulţumire a avut loc chiar în mijlocul taberei, de data aceasta motivul găsindu-se în sintagma: „adunăturii de oameni care se aflau în mijlocul lor i s-a făcut poftă" împreună cu israeliţii au ieşit din Egipt şi o seamă de necredincioşi. Or, această adunătură a constituit o sursă permanentă de întristare pentru israeliţi, nemulţumirea lor afectându-i şi pe israeliţi şi determinându-i să tânjească de dor după hrana pe care o avuseseră în Egipt, nesocotind şi dispreţuind mana pe care le-a dăruit-o Dumnezeu. Vezi Psalmul 78 versetele 17-33, unde găsim comentariul lui Dumnezeu pe această temă.

Ce ciudat să vedem cum suflete pe care Isus le hrăneşte cu mană de sus îl întristează tu faptele lor rele, păcătuind împotriva iubirii Sale. Dar şi mai mare e mirarea să vedem că Cel de care s-au depărtat ei S-a purtat cu îngăduinţă faţă de ei, în pofida îndărătniciei lor, Spălându-le totuşi păcatele.

Moise a strigat mai întâi către Domnul cu privire ia propria sa neputinţă de a avea grijă de un astfel de popor, de unul singur. Apoi el a descris totala imposibilitate de a asigura carne unei mulţimi atât de mari. pentru ca în final să dorească să moară, pentru a scăpa de aceste probleme.

Primul răspuns pe care i l-a dat Domnul a constat în faptul că a asigurat numirea a şaptezeci de bătrâni cu care Moise sa împartă povara îngrijirii poporului. Mulţi cercetători ai Bibliei se întreabă dacă aceasta a fost soluţia cea mai bună a lui de rezolvare a problemei lui Dumnezeu şi daca nu cumva Dumnezeu ar fi avut şi un plan mai bun pentru ei. Astfel ei afirmă că întrucât Dumnezeu dăruieşte tăria necesară pentru aducerea la îndeplinire a tuturor poruncilor Sale, Moise ar fi suferit o diminuare a învrednicirii divine, atunci când s-a produs o restrângere a responsabilităţilor sale (următoarele idei se remarcă în apărarea formulată de Moise: (1) Dumnezeu nu-l mustră pe Moise; (2) mai degrabă, Dumnezeu îl încurajează pe Moise, promiţându-i că după ce cei şaptezeci vor fi înzestraţi cu Duhul Sfânt, ei vor împărţi cu el povara; (3) Dumnezeu însuşi răspunde la nevoile sale; (4) Moise conducea o mulţime mare de oameni, de până la două milioane de oameni neduhovniceşti, care se plângeau încontinuu; (5) Versetul 17 nu indică vreo diminuare a înzestrării lui Moise cu Duhul, ci, mai degrabă, o distribuire a aceluiaşi Duh la cei şaptezeci). Anterior, urmând sfatul socrului său, Moise numise oameni care să îndeplinească rolul de autorităţi civile (Ex. 18:25; Deut. 1:9-15). Am putea deduce însă că cei şaptezeci aleşi aici au avut îndatorirea de a purta povara spirituală. Nu trebuie să confundăm aceste două atribuţii distincte.

Cât priveşte pe israeliţi, Dumnezeu a spus că ei vor avea destulă came să mănânce, că El le va trimite atâta carne încât să le iasă pe nări şi să se dezguste de ea. Şi nu doar o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile.... ci o lună întreagă! Moise a pus sub semnul îndoielii o atare posibilitate, dar Domnul a promis că se va întâmpla exact aşa cum a prezis El. În drum spre Sinai, Dumnezeu le asigurase în chip miraculos copiilor lui Israel carne de mâncat (Ex. 16:13). Moise ar fi trebuit să-şi aducă aminte de acest lucru şi să nu pună la îndoială capacitatea Domnului. O, cât de repede uităm de îndurările revărsate de Domnul peste noi în trecut, când ajungem în împrejurări potrivnice!

Când au fost instalaţi oficial cei şaptezeci de bătrâni, Duhul Domnului a venit peste ei, urmarea fiind că ei au profeţit, adică au rostit revelaţii primite direct de la Dumnezeu. Chiar şi doi dintre oamenii care rămăseseră în tabără au profeţit. După câte se pare Iosua a crezut că acest miracol constituia o ameninţare la adresa conducerii lui Moise, încercând, prin urmare, să-i oprească. Dar Moise a dat dovadă de o mare largheţe spirituală, dând răspunsul atât de nobil din versetul 29.

Carnea promisă a apărut sub forma unui stol de prepeliţe. Din versetul 31 s-ar putea deduce fie că prepeliţele zburau la doi coţi deasupra pământului, fie că erau stivuite până la înălţimea de doi coţi. Ultima variantă nu este imposibilă, întrucât se ştie că prepeliţe epuizate în timpul zborului lor migrator au poposit la bordul unui vapor în număr atât de mare încât vasul s-a scufundat. Oamenii au început imediat să se înfrupte din ele, dar mulţi dintre ei au fost loviţi numaidecât cu o groaznică plagă. Locul s-a numit, prin urmare, Chibrot-Hataava („mormintele poftei"), întrucât pofta oamenilor le-a cauzat moartea. Se consemnează că următorul popas a fost la Haţerot (v. 35).

C. Răzvrătirea lui Aaaron şi Miriam (cap. 12)

Următorul capitol trist din istoria Israelului îi are ca protagonişti pe doi dintre liderii poporului. Minam şi Aaron. Deşi erau sora şi respectiv fratele lui Moise, ei au vorbit împotriva lui, protestând pentru faptul că s-a căsătorit cu o femeie etiopeană. Cel puţin acesta a fost pretextul lor. Dar motivul real pare să rezide în versetul 2: ei au contestat rolul de conducător deţinut de Moise, voind ca şi ei să aibă parte de acest rol. În această perioadă nu exista nici o lege care sa interzică încheierea unei căsătorii cu o persoană de etnie etiopeană, deşi după ce au ajuns în ţara făgăduinţei, israeliţilor li s-a interzis expres să se căsătorească cu persoane din afara poporului evreu.

Moise nu a încercat să se apere, ci s-a încrezut în Dumnezeu, Cel care l-a aşezat în poziţia de conducător. Familia sa (cap. 12), liderii (cap. 16) şi, în ultimă instanţă, întreaga adunare (16:41,42) i-au contestat autoritatea. Dar când s-a abătut judecata lui Dumnezeu asupra adversarilor săi, Moise nu s-a bucurat, ci a mijlocit pentru ei. Cu adevărat el a fost un om foarte smerit, mai mult decât toţi oamenii de pe pământ. Faptul că a consemnat acest lucru despre sine nu ştirbeşte cu nimic smerenia sa, ci ilustrează adevărul textului de la 2Petru 1:21b; el a scris în măsura în care a fost mânat de Duhul Sfânt.

Dumnezeu i-a chemat pe Moise, Aaron şi pe Minam la uşa cortului întâlnirii, mustrându-i pe Miriam şi pe Aaron şi amintindu-le că Moise deţinea o poziţie de apropiere de Dumnezeu de care nu a mai beneficiat nici un alt profet. Cu alţii El vorbea indirect, prin vedenii sau vise, dar cu Moise vorbea nemijlocit, faţă în faţă. Termenul plainly [din textul englez, n.tr.] înseamnă „direct", „nemijlocit", „fără intermediar". Forma Domnului înseamnă o manifestare sau reprezentare vizibilă a Sa. Deşi însăşi Miriam era o profetesă (Ex. 15:20), Domnul a ţinut să precizeze deosebirea dintre relaţia Sa cu Moise şi cea pe care o avea cu alţi profeţi. Singurul lucru pe care-l mai găsim consemnat despre Miriam după acest incident este moartea ei (Num. 20:1).

Araba, derivat din termenul ebraic însemnând „stepă" sau „deşert," se referă lazona din sud în prelungirea Văii Iordanului. Această depresiunese întinde pe o distanţă de peste 160 km de la Marea Moartă la Golful Aqaba.

Domnul S-a mâniat pe ei şi a plecat. Ca pedeapsă pentru răzvrătirea ei, Miriam a fost lovită cu lepră. Întrucât Aaron nu a fost pedepsit, unii au sugerat că Miriam ar fi fost capul rebeliunii. Ei citează în sprijinul ipotezei faptul că verbul din versetul 1 poartă marca de feminin singular. Alţii opinează că pedeapsa lui Aaron a constat în faptul că şi-a văzut sora devenind leproasă. Aaron era marele preot, drept care, dacă ar fi devenit lepros, nu şi-ar mai fi putut îndeplini funcţia în slujba poporului. Poziţia sa pare să-l fi salvat de umilirea prin care a trebuit să treacă Miriam.

Aaron i-a mărturisit lui Moise păcatul său, cerând ca Miriam să nu fie „ca un copil născut mort, care vine pe lume pe jumătate descompus." Ca răspuns la medierea lui Moise, Dumnezeu a vindecat-o pe Miriam de lepră, insistând însă ca aceasta să se supună perioadei obişnuite de şapte zile de curăţire prescrisă în cazul unui lepros. Domnul i-a amintit lui Moise că ea ar fi fost alungată din tabără, ca necurată, chiar şi dacă

ar fi scuipat-o tatăl ei în faţă.

D. Iscoadele trimise să culeagă date despre Pământul Făgăduinţei (cap. 13,14)

În capitolul acesta trimiterea iscoadelor a fost ordonată de Domnul. La Deuteronom 1:19-33 poporul a sugerat să se trimită iscoade. Negreşit porunca lui Dumnezeu a intervenit ca răspuns la cererea israeliţilor, chiar dacă aceştia au dai dovadă de necredinţă. În versetele 4-15 ni se dau numele iscoadelor. Observaţi în special numele Caleb (v. 6) şi Hoşea (v. 8), Lui Hoşea, fiul lui Nun, Moise i-a pus numele Iosua (v. 16). Moise le-a cerut celor douăsprezece iscoade să îi aducă un raport complet cu privire la ţară şi locuitorii ei (v. 17-20). Mai întâi aceştia trebuiau să se ducă la Neghev, în sud, apoi în ţinutul muntos din partea centrală a ţării.

Spionii au cercetat ţara din pustiul Ţin din sud până la Rehob în partea de nord (v. 21). Versetele 22-24 descriu operaţiunea de spionaj din sud. La Hebron ei au zărit trei fii ai lui Anac, care, potrivit textului de la Deuteronom 2:10,11 erau uriaşi. În apropiere de Hebron spionii au dat peste o vale cu culturi viticole. Astfel au tăiat un ciorchine uriaş de struguri, pe care l-au agăţat de o prăjină ce se sprijinea la fiecare capăt pe umărul a doi dintre ei. Au dus apoi în tabăra israeliţilor strugurele împreună cu rodii şi smochine. Valea s-a numit Eşcol, care înseamnă „ciorchine". În mare, raportul spionilor se referea la o ţara minunată, locuită de oameni periculoşi. Asta pentru că spionii s-au îndoit de capacitatea Israelului de a-i cuceri pe locuitorii ţării, în pofida promisiunii pe care le-o dăduse Dumnezeu că îi va izgoni pe aceştia.

Referirea la Nefilim ce apare în textul ebraic din versetul 33 nu înseamnă că aceşti uriaşi ar fi supravieţuit în urma Potopului. Israeliţii auziseră despre Nefilimii care trăiseră înainte de Potop, fapt care i-a determinat să le aplice acestor uriaşi întâlniţi în Canaan aceeaşi denumire. Caleb (vorbind în numele lui Iosua şi al său însuşi), şi-a exprimat încrederea că Israel va avea izbândă. Dar ceilalţi au negat cu încăpăţânare că israeliţii ar putea ieşi învingători dintr-o confruntare cu locuitorii ţării promise. Sintagma: „o ţară care-şi devorează locuitorii" a însemnat pentru ei că locuitorii aflaţi atunci în ţară i-ar fi distrus pe oricare alţi oameni care ar fi încercat să se stabilească în ea.

Zece dintre spioni au fost pătrunşi de o perspectivă incorectă, deoarece s-au văzut pe ei exact aşa cum îi vedeau locuitorii Canaanului (ca nişte lăcuste). Iosua şi Caleb au văzut însă Israelul din punctul de vedere al lui Dumnezeu, spunând: putem s-o cucerim. Pentru cei zece spioni lipsiţi de credinţă problema uriaşilor era insurmontabilă. Dar pentru cei doi spioni credincioşi prezenţa uriaşilor a fost lipsită de importanţă.

Toată adunarea a izbucnit într-o aprigă exprimare de nemulţumire la adresa lui Moise şi a lui Aaron, acuzându-L pe Domnul că i-a izbăvit din Egipt doar pentru a-i ucide în Ţara Promisă. Şi astfel ei au propus alegerea unui noi lider, care să-i conducă înapoi în Egipt (v. 1-3). Când Iosua şi Caleb au căutat să-i asigure pe israeliţi că vor avea izbânda împotriva vrăjmaşului, israeliţii au complotat uciderea lor cu pietre (v. 6-10).

Versetele 3 şi 4 demonstrează plastic stupiditatea necredinţei. Auzi una ca asta! Să se întoarcă în Egipt, de parcă nu aceasta ar fi fost ţara pe care Dumnezeul lor a devastat-o! Să revină în mijlocul unui popor care era încă în doliu pentru moartea întâilor născuţi! Să revină în ţinutul pe care l-au prădat în ajunul exodului lor! Să treacă din nou prin Marea Roşie, în care tocmai se înecase oştirea egipteană, ce pornise în urmărirea lor! Şi-apoi oare ce fel de primire le-ar fi făcut Faraon? În pofida tuturor acestor considerente, lor li s-a părut că ar fi fost mai în siguranţă să revină în Egipt, decât să creadă că Dumnezeu îi va conduce la o mare biruinţă în Canaan. Deşi Iehova lovise Egiptul, despicase marea, îi hrănise cu pâine din cer şi-i condusese prin pustiu, ei tot n-au fost în stare să se încreadă în puterea Lui, care putea să le dea izbândă asupra unui grup restrâns de uriaşi! Acţiunile lor au relevat cu claritate concepţia lor despre Dumnezeu. Ei se îndoiau de puterea Lui, zicându-şi: „Oare va putea Domnul să stea împotriva acestor uriaşi?". Ei n-au priceput ceea ce li se descoperise în cursul anului precedent: anume însăşi natura şi căile lui Iehova. O concepţie greşită sau imatură despre Dumnezeu poate ruina o persoană sau o întreagă naţiune, după cum reiese limpede din acest pasaj.

Domnul a ameninţat că îi va abandona pe evrei şi că va ridica un alt popor din rândul descendenţilor lui Moise (v. 11,12). Dar Moise a mijlocit pentru ei, amintindu-i Domnului că celelalte naţiuni neevreieşti vor zice că Domnul n-ar avea putere să ducă pe poporul acesta în ţara pe care jurase că i-o va da (v. 13-19). Aici era în joc însăşi onoarea lui Dumnezeu, argument susţinut de Moise cu toată fervoarea. La Exod 34:6,7 Domnul i se revelase lui Moise. În versetul 18 Moise repetă aproape cuvânt cu cuvânt modul în care se descrie Dumnezeu pe Sine, ca bază a rugăciunii sale. Cât de mult s-a deosebit teologia lui Moise de teologia poporului! Teologia sa s-a bazat pe revelaţia divină. Teologia israeliţilor s-a bazat pe imaginaţia omenească.

Deşi Dumnezeu a răspuns că nu va nimici poporul, El a decretat însă ca dintre toţi bărbaţii de la vârsta de douăzeci de ani în sus, care au ieşit din Egipt şi erau în stare sa meargă la război (Num 26:64,65; Deut. 2:14), numai Iosua şi Caleb aveau să intre în Ţara Promisă. Restul aveau să peregrineze prin pustiu timp de patruzeci de ani, până la moartea acelei generaţii necredincioase. Fiii au fost nevoiţi să sufere consecinţele necredinţei lor (v. 33). Dar după patruzeci de ani avea să li se îngăduie să intre în Ţara Promisă. Au fost decretaţi patruzeci de ani deoarece spionii au petrecut patruzeci de zile în expediţia lor în Canaan (v. 34). Această perioadă este redată aici ca cifră rotunjită. În fapt, a fost vorba de vreo treizeci şi opt de ani. Au trecut însă patruzeci de ani de la ieşirea Israelului din Egipt până când au ajuns în Canaan. Poporul a refuzat să primească binele pe care ar fi dorit să i-l dăruiască Domnul. Prin urmare, israeliţii au fost nevoiţi să sufere răul pe care l-au ales ei. Dar faptul că au fost excluşi din ţară nu înseamnă că ei au fost pierduţi pe veci. Mulţi dintre ei au fost salvaţi prin credinţa în Domnul, chiar dacă au suferit pedeapsa Lui guvernamentală în viaţa de aici datorită neascultării lor.

Nu se ştie care a fost traseul exact pe care l-au urmat israeliţii în timpul peregrinărilor lor prin pustiu. Există destul de multă incertitudine şi cu privire la durata şederii lor la fiecare din popasurile pe care le-au făcut. De pildă, unii cred că la Cadeş ei au petrecut peste treizeci şi şapte de ani şi că timp de un an au fost angajaţi în călătoria făcută de ei în sud până la ţărmul Mării Roşii, cunoscut în prezent sub denumirea de Golful Aqaba. Multe din denumirile geografice aflate de-a lungul traseului lor de la Sinai la Câmpiile Moabului nu mai pot fi identificate în ziua de azi.

Slava Domnului din versetul 31 se referă la slava Lui ca Judecător drept, care îi pedepseşte pe israeliţii neascultători. Israeliţii L-au ispitit pe Dumnezeu de zece ori (v. 22), după cum urmează: la Marea Roşie (Ex. 14:11, 12), la Mara (Ex. 15:23), în Pustiul Sin (Ex. 16:2), apoi cu prilejul celor două rebeliuni legate de mană (Ex. 16:20, 27), la Refidim (Ex. 17:1), la Horeb (Ex. 32:7), la Tabera (Nu. 11:1), la Kibroth Hataava (Num 11:4.) şi la Cadeş (murmurele care au urmat raportului adus de spioni - Numeri 14).

Dintre cei 603.550 de războinici ieşiţi din Egipt, doar Iosua şi Caleb au pătruns în Ţara Promisă (v. 29,30; Deut. 2:14).

Cei zece spioni necredincioşi, care au adus o descriere în termeni sumbri a ţării, au murit de o moarte năprasnică înaintea Domnului, pe când Iosua şi Caleb au scăpat cu viaţă.

Auzind pronunţându-se aceste judecăţi la adresa lor, israeliţii i-au spus lui Moise că vor asculta de Dumnezeu şi vor intra în ţară, prin asta înţelegând probabil că vor merge direct spre nord, din Cadeş Barneea (v. 40). Dar Moise le-a spus că este prea târziu, că Domnul S-a depărtat de ei şi că vor fi înfrânţi dacă vor încerca să-şi ducă planul la îndeplinire. Nesocotind sfatul lui Moise, ei s-au suit pe vârful dealului, fiind însă atacaţi şi înfrânţi de locuitorii păgâni ai ţării (amaleciţii şi canaaniţii, v. 45).

Nu ştim cât timp s-a scurs între capitolul 14 şi 15, dar contrastul este izbitor. ,,...cu siguranţă nu vor vedea ţara" (14:23). „Când veţi intra în ţara..."

Chiar dacă uneori planurile lui Dumnezeu întâmpină greutăţi din cauza păcatului, ele nu pot fi înfrânte. Dumnezeu i-a promis lui Avraam ţara Canaanului şi chiar dacă o generaţie a descendenţilor săi a fost privată de privilegiul de a intra în această ţară, datorită necredinţei, Dumnezeu Şi-a ţinut promisiunea, dăruind Ţara Promisă generaţiei următoare.

Primele 29 de versete din acest capitol descriu ofrandele care trebuiau aduse de copiii lui Israel după ce aveau să se stabilească în ţară. Majoritatea acestor ofrande au fost descrise deja amănunţit. Aici se pune un accent deosebit pe păcatele săvârşite din neştiinţă de către adunarea israeliţilor (v. 22-26) sau de către o persoană individuală (v. 27-29). Versetul 24 menţionează două ofrande pentru adunare, un viţel şi un ţap. Dar în capitolul 4 din Levitic se spune că şi un lider care păcătuia trebuia să aducă jertfa un ţap. Probabil relatarea din acest pasaj din Numeri menţionează aceste ofrande în mod global, pe când la Levitic ele sunt menţionate separat, în versetele 20 şi 21 găsim repetată de mai multe ori porunca din Scriptură: „Din cel dintâi... Domnului." Fie din întâii născuţi, fie din roadele dintâi, Domnul trebuia să primească ce era mai bun din toate. Acest lucru a mai avut darul de a le aminti israeliţilor că tot ce posedau ei provenea, în ultimă instanţă, de la Domnul şi era ai Lui.

Nu se prevedea nici o jertfa pentru păcatul săvârşit cu buna ştiinţă, adică intenţionat, în semn de răzvrătire şi nesocotire a cuvântului Domnului. Toţi cei care comiteau un atare păcat trebuiau să fie nimiciţi din mijlocul poporului (v. 30,31). Un exemplu de păcat comis din îngâmfare ne este dat în versetele 32-36. Un om a fost găsit strângând lemne în ziua sabatului, o contravenţie clară a prevederilor Legii. Se ştia că acest om trebuie omorât încă din Exod 31:5, dar nu s-a precizat modul execuţiei. Acum Domnul a declarat că acest om trebuie să fie omorât cu pietre afară din tabără.

Evreilor li s-a poruncit să-şi facă un ciucure la colţurile veşmintelor şi să pună un fir albastru peste ciucurele acesta din colţurile veşmintelor. Culoarea albastră este culoarea cerului, având menirea de a le aminti de sfinţenia şi ascultarea de care trebuia să dea dovadă ca nişte copii ai lui Dumnezeu.

F. Răscoala lui Core (cap. 16,17)

Deşi Core, un văr al lui Aaron (Ex. 6:18-21) era levit, el nu era preot. Se pare că el a fost cuprins de resentimente pentru faptul ca familia lui Aaron deţinea funcţia exclusivă de exercitare a preoţiei. Datan, Abiram şi On, care erau din tribul lui Ruben. au contestat conducerea lui Moise asupra lor. Despre On nu se mai aminteşte nimic după versetul 1, ceea ce înseamnă că nu putem şti dacă a avut parte de pierzarea ce a venit peste ceilalţi. Două sute cincizeci dintre prinţi - liderii Israelului - s-au unit cu cei răzvrătiţi împotriva preoţiei şi a autorităţii civile (v. 2). Ei au susţinut ca toţi membrii poporului ar fi fost sfinţi şi, prin urmare, că nu ar fi trebuit să li se interzică dreptul de a aduce jertfe (v. 3).

Din dorinţa de a rezolva criza, Moise i-a poruncit lui Core şi rebelilor asociaţi cu el să se înfăţişeze a doua zi cu cădelniţele (v. 6,7). Doar preoţilor li se încredinţase funcţia de a arde tămâie. Or, din moment ce Dumnezeu nu i-a recunoscut ca preoţi, a fost şi normal ca El să-şi arate nemulţumirea faţă de actul lor de cutezanţă.

Datan şi Abiram au refuzat să iasă din corturile lor, când au fost chemaţi de Moise, preferând să-i conteste conducerea. Oamenii aceştia se refereau la o promisiune anterioară (Ex. 3:8), potrivit căreia Dumnezeu avea să-i ducă într-o ţară în care curge lapte şi miere. Când colo, s-au plâns ei pe un ton sarcastic, Moise i-a scos dintr-o ţară în care curgea lapte şi miere (adică Egipt) şi i-a adus într-o ţară în care nu curge lapte şi miere (deşertul).

Ideea care se desprinde din plângerea lor este că, după ce Moise n-a fost în stare să-şi aducă la îndeplinire promisiunea, acum ar fi încercat să ascundă de privirile oamenilor eşecul său şi adevăratele sale intenţii. Dar Moise i-a amintit Domnului că el nu a cerut tribut din partea oamenilor, cum fac de obicei stăpânitorii.

A doua zi, Core, Aaron şi două sute cincizeci de rebeli s-au înfăţişat înaintea cortului întâlnirii cu cădelniţele lor. S-a strâns şi adunarea Israelului, poate în semn de solidaritate cu Core. Atunci slava Domnului s-a arătat înaintea întregii adunări. Şi Domnul le-a vorbit lui Moise şi lui Aaron, spunându-le să se izoleze de adunare, pentru a nu fi nimiciţi şi ei. Ca urmare a mijlocirii lui Moise şi a lui Aaron, judecata nu a fost adusă la îndeplinire.

Decorul se mută aici la corturile în care locuiau Core, Datan şi Abiram (v. 24). Moise i-a avertizat pe ceilalţi oameni să se îndepărteze de aceste corturi. Apoi Moise a afirmat că dacă aceşti oameni vor muri de moarte naturală sau dacă vor avea aceeaşi soartă ca toţi oamenii. Atunci nu Domnul i-a trimis, meritând, prin urmare, să fie discreditat. Dar dacă Domnul în chip miraculos va face să-i înghită pământul pe aceşti răsculaţi, atunci oamenii vor şti că inşii aceştia s-au făcut într-adevăr vinovaţi de răzvrătire (v. 30). Nici nu a apucat Moise să termine de rostit aceste cuvinte, că pământul s-a deschis şi i-a înghiţit pe Datan şi pe Abiram, împreună cu familiile lor, membrii acestora fiind, de bună seamă, participanţi conştienţi la răscoala capilor familiilor (v. 32,33). Se ridică semne de întrebare referitoare la data morţii lui Core. Unii cred că el a fost înghiţit de pământ împreună cu Datan şi Abiram (v. 32,33). Alţii presupun că el a fost nimicit de acelaşi foc care i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de rebeli (v. 35). Din Numeri 26:10 s-ar putea înţelege că Core a fost înghiţit împreună cu Datan şi Abiram. Versetul 11 din acelaşi capitol arată că fiii lui au fost cruţaţi de această moarte năprasnică. Următorul mare profet al Israelului, Samuel, a fost

un descendent al lui Core (1Cron. 6:22-23,28).... Termenul „gura" (în originalul ebraic: Şeol) din versetul 30 înseamnă mormânt, dar mai poate însemna şi stare detaşată de trup a fiinţei.

De-a lungul istoriei au fost momente când Dumnezeu Şi-a arătat extrema dezaprobare faţă de anumite păcate judecându-le pe loc. Astfel El a judecat Sodoma şi Gomora (Gen. 19:24,25); pe Nadab şi Abihu (Lev. 10:1,2); pe Miriam (Num. 12:10); pe Core, Datan şi pe Abiram, plus cei 250 de lideri (din capitolul de faţă); pe Anania şi pe Safira (Fapte 5:5,10). În mod evident El nu procedează însă în felul acesta ori de câte ori sunt comise păcate, dar uneori intervine drastic în cadrul istoriei, în anumite ocazii când doreşte să rămână scris pentru generaţiile viitoare un avertisment demn de luat în seamă.

Împreună cu toţi bărbaţii lui Core (din versetul 32) ar putea să fie o referire la slujitorii săi sau la urmaşii lui.

Cădelniţele... sfinte folosite de păcătoşi au fost convertite în plăci întinse cu care a fost acoperit altarul pentru jertfele mistuite, prin aceasta amintindu-li-se oamenilor că numai familia lui Aaron deţinea privilegiile atribuite preoţiei. Apoi a fost lepădat focul din cădelniţe.

În ziua următoare acestor solemne evenimente, oamenii i-au acuzat pe Moise şi pe Aaron de uciderea poporului lui Dumnezeu. Domnul S-a mâniat pentru această acuzaţie şi a ameninţat că-i va nimici, dar Moise şi Aaron s-au înfăţişat înaintea cortului întâlnirii, negreşit pentru a mijloci pentru ei. Apoi Domnul a lovit poporul cu un cumplit prăpăd, care nu s-a oprit decât atunci când Aaron s-a dus repede în mijlocul poporului, făcând ispăşire pentru popor. Dar între timp au pierit paisprezece mii şapte sute de oameni. Liderii, împreună cu adunarea, se făcuseră vinovaţi de contestarea calităţii de preot a lui Aaron. Şi iată că Aaron, prin mijlocirea preoţească, a fost cel care a oprit prăpădul. În fond, nici Moise, nici Aaron nu au fost aceia care i-au ucis pe oamenii Domnului. Dimpotrivă, ei au fost cei care i-au salvat!

Pentru a-i face să înţeleagă, odată pentru totdeauna, că preoţia a fost încredinţată doar familiei lui Aaron, Dumnezeu a poruncit să fie lăsat peste noapte în cortul întâlnirii câte un toiag pentru fiecare trib. Toiagul tribului lui Levi avea inscripţionat pe el numele lui Aaron. Toiagul care va înflori va reprezenta familia căreia i s-a încredinţat preoţia. Dimineaţa, când au fost examinate toiegele, s-a constatat că toiagul lui Aaron făcuse muguri, înflorise şi copsese migdale. Toiagul lui Aaron Îl înfăţişează pe Cristos ca Preot ales de Dumnezeu. După cum migdalul este pomul care înfloreşte primăvara, tot aşa Cristos este: pârga celor adormiţi, cel dintâi rod al învierii (1Cor. 15:20,23). Sfeşnicul de aur din locul sfânt a fost confecţionat sub forma unor potiraşe în chip de floare de migdal, cu gămălioarele şi florile lor (Ex. 25:33,34). Una din funcţiile preoţeşti a fost să aibă grijă zilnic de sfeşnic. Toiagul lui Aaron a corespuns în concepţia sa şi în rodul sau cu sfeşnicul, semnificând astfel faptul că casa lui Aaron fusese divin aleasă să slujească în calitate de preoţi.

Începând din acest timp toiagul lui Aaron urma să fie păstrat în chivotul legământului ca semn împotriva rebelilor. După acest eveniment oamenii au fost cuprinşi de groază, temându-se să se mai apropie de cortul întâlnirii.

G. Instrucţiunile date leviţilor (cap. 18,19)

Capitolul 18 este intrinsec legat de ultimele două versete din capitolul precedent. Pentru a atenua temerile oamenilor, Domnul a repetat instrucţiunile privitoare la slujba din cort. Dacă acestea aveau să fie respectate, ei nu mai aveau de ce să se teamă de mânia Lui. Versetul 1 e alcătuit din două părţi: „Tu şi fiii tăi şi casa tatălui tău" se referă la toţi leviţii, inclusiv la preoţi. „Tu şi fiii tăi" se referă doar la preoţi. Cei dintâi purtau nelegiuirea referitoare la sanctuar; cei din urmă purtau nelegiuirea asociată cu preoţia lor. A „purta nelegiuirea" înseamnă a fi responsabil pentru orice neglijenţă sau eşec în îndeplinirea îndatoririlor sacre. Leviţii erau asistenţi ai preoţilor, dar nu aveau voie să intre în tabernacol pentru slujba preoţească, ca nu cumva să moară.

Preoţilor li se permitea să aibă o anumită porţiune din diversele jertfe, în chip de compensaţie (v. 8-11). De asemenea le reveneau roadele dintâi din untdelemn, vin, grâu şi fructe (v. 12, 13); de asemenea aveau parte din lucrurile închinate Domnului (v. 14) şi din întâii născuţi. În cazul fiilor întâi născuţi şi al animalelor necurate, preoţii primeau banii pentru răscumpărare în schimbul fiilor sau al animalelor, în cazul animalelor de jertfa, întâiul născut era adus Domnului ca jertfă iar preoţii îşi primeau partea lor (v. 17-19). Legământul sării din versetul 19 subliniază inviolabilitatea şi permanenţa acestui legământ. Preoţii nu au primit nici un teren de pământ, deoarece Domnul trebuia să fie partea lor specială şi moştenirea lor (v. 20).

Leviţii primeau zeciuiala din partea oamenilor, fiind obligaţi, la rândul lor, să dea a zecea parte preoţilor. Această zeciuiala era adusă ca o ofrandă legănată... Domnului.

Capitolul 19 se ocupă de unul din cele mai puternice simboluri ale curăţirii din VT: folosirea cenuşii unei viţele roşii. Această jertfa avea în vedere în mod special îndepărtarea întinăciunii legate de atingerea trupului unei persoane decedate. Doar cu puţin timp în urmă copiii lui Israel se răsculaseră împotriva Domnului la Cadeş. Acum ei erau trimişi în pustie să moară din pricina necredinţei lor. Peste 600.000 de oameni aveau să moară în intervalul de 38 de ani ce le stătea în faţă, adică peste patruzeci de oameni pe zi. De aici şi necesitatea stringentă a acestui mijloc de curăţire prin cenuşa unei viţele roşii, căci cine putea să evite cu totul contactul cu o persoană decedată, în condiţiile acestei pribegii prin pustiu?

Viţeaua era scoasă afară din tabără şi înjunghiată (v. 3). Preotul Eleazar stropea de şapte ori sângele ei în faţa cortului întâlnirii, după care viţeaua era arsă în întregime (carnea, pielea, sângele împreună cu baliga), în foc erau aruncate lemn de cedru, isop şi cârmâz - acestea fiind exact materialele folosite la curăţirea leproşilor (vezi Levitic 14:4,6), Preotul şi omul care ardea viţeaua erau necuraţi până seara. Apoi un om curat aduna cu grijă cenuşa şi o înmagazina în afara taberei, pentru a putea fi folosită în viitor (v. 9); după aceasta el era necurat până seara.

Paragraful acesta ne spune cum trebuia folosita cenuşa. Dacă o persoană s-a întinat din punct de vedere ceremonial prin atingerea trupului mortal cuiva sau prin prezenţa sa într-un cort în care murise cineva, o persoană curată lua o parte din cenuşă şi o amesteca cu apă curgătoare. Persoana curată stropea cu această apă cu isop persoana necurată sau lucrul necurat în ziua a treia şi în ziua a şaptea. În ziua a şaptea omul necurat îşi spăla hainele, se îmbăia şi era curat în seara zilei respective (v. 19).

Williams sugerează că viţeaua roşie îl simboliza pe Cristos: fără pată în exterior şi fără nici o zbârcitură în interior; liber de orice înrobire a păcatului; şi îmbrăcat cu pământul roşu al bărbăţiei. Totuşi trebuie să fim atenţi să nu forţăm această tipologie.

Singura consemnare istorică a folosirii cenuşii unei viţele o găsim la Numeri 31, asupra căruia se opreşte Mantie:

...cenuşa era privită ca pe o concentraţie a proprietăţilor esenţiale ale jertfei de păcat. Era un element la care se putea recurge în orice moment, fără prea mare deranj şi fără pierdere de timp. O singură viţea roşie era de ajuns pentru câteva secole. În întreaga istorie a evreilor se cunosc doar şase la care au apelat ei. Asta pentru că nu era nevoie decât de o cantitate foarte mică de cenuşa care să asigure virtutea curăţitoare a apei curate de izvor.

Autorul Epistolei către Evrei argumentează că, pe când cenuşa unei viţele roşii nu putea face altceva decât să-l curăţească pe cineva de întinarea ceremonială exterioară, sângele lui Cristos are o putere nemărginită de a produce o curăţire interioară a conştiinţei de faptele moarte (Ev, 9:13,14). Un autor anonim face următoarele comentarii pe această temă:

Viţeaua roşie este purtarea de grija a lui Dumnezeu pentru contactul inerent şi inevitabil cu moartea spirituală din jurul nostru, având, probabil, tangenţă specială cu culpabilitatea Israelului, cu conştiinţa sa pătată de sânge [în purtarea] faţă de Mesia. Se aseamănă cu jertfa de vinovăţie, fără s-o înlocuiască.

Regulile prevăzute în Vechiul Testament pentru spălarea cu apă, iar uneori cu apă curgătoare (Lev. 15:13) au ajuns între timp să fie recunoscute ca tehnică medicală de rigoare pentru dezinfectare.

Orice persoană necurată care nu se prevala de apa curăţirii era inevitabil pedepsită. De asemenea, Dumnezeu a decretat ca oricine se atingea de apă sau stropea cu apă era necurat până seara şi orice persoană de care se atingea acesta era necurată pentru restul zilei.

În primele versete din acest capitol israeliţii se află la patruzeci de ani după ieşirea din Egipt şi la treizeci şi opt de ani după trimiterea iscoadelor în Ţara Promisă. Israeliţii se peregrinaseră prin pustiu timp de treizeci şi opt de ani, ajungând acum la Cadeş, în pustiul Ţin - adică exact în locul de unde fuseseră trimise iscoadele. Cu alte cuvinte, nu s-au apropiat de Ţara Promisă cu nimic mai mult decât fuseseră în urmă cu treizeci şi opt de ani! Aici Minam a murit şi a fost îngropată. Peste 600.000 de oameni muriseră în timpul acestor ani irosiţi intercalaţi între capitolele 19 şi 20. Roadă amară a necredinţei a fost recoltată în tăcere pe parcursul unei întregi generaţii.

Oamenii care s-au plâns împotriva lui Moise şi a lui Aaron din pricina lipsei de apă erau dintr-o generaţie nouă, dar se purtau întocmai cum se purtaseră şi părinţii lor (v. 2-5). Domnul i-a spus lui Moise sa vorbească stâncii, aceasta urmând să dea apă. El trebuia să ia toiagul lui Aaron, ce fusese depus în cortul întâlnirii (v. 9; cf. 17:10), deşi în versetul 11 acesta este redat drept „toiagul lui". Toiagul lui Aaron a fost toiagul preoţiei; toiagul lui Moise a fost toiagul judecăţii şi al puterii.

Oamenii mai murmuraseră pentru lipsa apei la Maasa (şi Meriba). Cu acea ocazie, Domnul îi spusese lui Moise să lovească stânca (Exod 17:1-7). Acum însă răbdarea lui Moise a ajuns la capăt. Mai întâi, el a rostit cuvinte necugetate, numindu-i pe oameni rebeli (v. 10). În al doilea rând, el a lovit stânca de două ori, în loc să-i vorbească. Stânca lovită din Exod 17 a fost un tip al lui Cristos, lovit la Calvar. Dar Cristos trebuia lovit doar o singură dată. După moartea Sa avea să fie dat Duhul Sfânt, pe care îl întruchipează tipologic apa din versetul 11, Datorită păcatului lui Moise şi Aaron în această chestiune, Dumnezeu a decretat ca ei să nu intre în Ţara Promisă. El a numit locul respectiv Meriba, dar nu este aceeaşi Meriba ca şi în Exod 18. Mai degrabă locul a fost numit de unii Meriba-Cadeş.

G. Campbell Morgan comentează:

Prin această manifestare de mânie, care, cum am arătat, era cât se poate de naturală, slujitorul lui Dumnezeu L-a reprezentat incorect pe Dumnezeu în faţa poporului. Eşecul său s-a datorat faptului că pentru o clipă credinţa lui nu s-a mai ridicat la nivelul cel mai sublim de activitate. Desigur, Moise credea în continuare în Dumnezeu şi în puterea Sa, dar nu îndeajuns pentru a-L sfinţi în ochii poporului, învăţămintele care se desprind de aici sunt profunde. Este posibil să săvârşim fapte bune, dar într-o manieră atât de necorespunzătoare încât rezultatele să fie de-a dreptul rele. Este o cântare al cărei sens adevărat s-ar putea să ne scape, dacă nu suntem cu băgare de seamă:

Vorbeşte-mi, Doamne, ca în vorbele mele să răsune însuşi tonul Tău.

Cu alte cuvinte, rugăciunea aceasta spune că nu e de ajuns să putem transmite mesajul Domnului, ci mai trebuie să reproducem şi tonul Său, registrul în care S-a exprimat El. Or, tocmai aici a greşit Moise; fapt pentru care nu i s-a permis să intre în Ţara Promisă.

I. Moartea lui Aaron (20:14-29)

Planul intrării în ţară nu prevedea deplasarea în linie dreaptă spre nord din punctul în care se găseau în pustiu, ci trebuiau să meargă spre est, trecând prin teritoriul edomiţilor, abia apoi întorcându-se spre nord, urmând coasta de est a Mării Moarte, pentru ca în fine să traverseze Iordanul. Dar regele Edomului a refuzat să acorde poporului Israel drept de liberă trecere - şi aceasta în pofida asigurărilor date de israeliţi că nu vor mânca, nu vor bea şi nu vor vătăma nici una din proviziile Edomului. Mai târziu în cursul istoriei sale, Israelul, sub conducerea regelui Saul, a luptat împotriva edomiţilor - aceşti descendenţi ai lui Esau, fratele geamăn al lui Iacob - pe care i-a înfrânt.

Când oamenii au ajuns la Munteie Hor, în apropiere de graniţa cu Edomul, venind de la Cadeş, Aaron a murit, funcţia sa fiind preluată de fiul său, Eleazar (v. 22-29). Iată ce scrie Matthew Henry pe această temă:

Aaron, deşi moare pentru actul său de fărădelege, nu este omorât ca un făcător de rele, printr-o urgie sau mistuit de foc din cer, ci moare în linişte, încununat de cinste. El nu este nimicit din poporul său, cum sună expresia prin care se descrie de obicei moartea năprasnică a celor loviţi de mâna justiţiei divine. Mai degrabă, el este adăugat la poporul său, ca unul care a murit în braţele harului divin. ... Moise, care, cu mâinile sale proprii l-a îmbrăcat prima oară pe Aaron cu veşmintele preoţeşti, acum îl dezbracă de acestea. Aceasta pentru că, în semn de reverenţă faţă de instituţia preoţiei, nu se cădea ca Aaron să moară îmbrăcat în aceste veşminte.

J. Şarpele de bronz (21:1 - 22:1)

Regele Aradului locuia în partea de sud a ţării promise. Când a auzit el că israeliţii erau încartiruiţi în pustiu, fiind gata să invadeze ţara, i-a atacat, dar a fost învins într-un loc numit Horma (v. 1-3).

Marea Roşie din versetul 4 nu reprezintă aici golful pe care l-au traversat israeliţii în fuga lor din Egipt, ci porţiunea din Marea Roşie cunoscută astăzi sub denumirea de Golful Aqaba. Cât priveşte drumul care duce spre Marea Roşie, aceasta era probabil numele unei rute; e posibil ca israeliţii să nu se fi deplasat la Golful Aqaba cu acest prilej.

Încă o dată oamenii s-au plâns cu privire la condiţiile de viaţă, urmarea fiind că Dumnezeu a trimis în mijlocul lor şerpi înfocaţi. Mulţi oameni au murit şi încă şi mai mulţi erau pe moarte. Ca răspuns la mijlocirea lui Moise, Dumnezeu a poruncit să se ridice un şarpe de bronz pe o prăjină, promiţând că oricine privea la şarpele de bronz era vindecat de muşcătura şarpelui. La acest incident a recurs Domnul Isus când l-a învăţat pe Nicodim că Cristos trebuie să fie înălţat pe o prăjină (pe caice), astfel încât păcătoşii care privesc la El prin credinţă să poată avea viaţă veşnică (Ioan 3:1-16).

Ulterior şarpele acesta a devenit o pricină de poticnire pentru naţiunea Israel, în cele din urmă fiind distrus, pe vremea lui Ezechia(2Regi 18:4).

De aici încolo, deplasările copiilor lui Israel de la Muntele Hor până în câmpiile Moabului nu mai pot fi urmărite cu exactitate, deşi în pasajul de la Numeri 21:10 la 22:1 ne sunt prezentate popasurile lor. Cartea războaielor Domnului (v. 14) a fost probabil o relatare istorică a anilor de început al Israelului, care nu s-a păstrat. La Beer, [care înseamnă, fântână, n.tr.] (v. 16-18) Domnul le-a dat apă. În chip miraculos, din fântâna pe care au săpat-o mai-marii poporului cu toiegele lor în deşertul arid.

Când israeliţii s-a apropiat de ţara amoriţilor, au cerut permisiunea de a trece prin ea, dar li s-a refuzat. De fapt, Sihon, regele amoriţilor, a declarat război împotriva Israelului, fiind însă învins. Inima acestui rege amorit, asemenea lui Faraon înaintea lui, a fost împietrită de Domnul, pentru ca atât el, cât şi poporul său să fie învinşi în bătălie de către Israel (Deut. 2:30). „Fărădelegea amoriţilor" (Gen. 15:16) atinsese măsura, drept care Iehova S-a folosit de Israel ca de instrumentul prin care a adus judecata asupra lor.

Proverbiala cântare din versetele 27-30 pare să aibă următorul conţinut: Heşbon tocmai fusese capturat de către amoriţi de la moabiţi. Acum Heşbon a căzut înfrânt de israeliţi. Dacă cei care au cucerit această cetate a Moabuluî au fost ei înşişi cuceriţi, asta înseamnă că Moabul este o putere de mâna a treia. În plus acest proverb este citat aici probabil ca dovadă a faptului ca ţara se afla cu totul sub stăpânirea regelui amorit, Sihon, nemaifiind la această dată teritoriu moabit. Era important de stabilit acest lucru, deoarece Israelului i s-a interzis să treacă prin vreun teritoriu al Moabului (Deut. 2:9).

Din pustiu în Canaan

Este greu de reconstituit traseul exact parcurs de israeliţi. Unii spun că în mare ei s-au deplasat spre est de la Muntele Hor, luând-o apoi spre nord, în afara graniţei Edomului până la pârâul Zered. Apoi au urmat cursul pârâului Zered spre est, între teritoriile Edomului şi Moabului, după care au cotit spre nord, de-a lungul frontierei estice a Moabului până la Arnon şi de aici spre vest până la Drumul mare al Regelui. L-au cucerit pe Sihon, regele amoriţilor şi apoi au pornit spre nord, pentru a cuceri Başanui, regatul lui Og. Başan era un ţinut de păşuni mănoase situat în partea de est a râului Iordan, la nord de locul în care Israelul avea să traverseze Iordanul, intrând în ţara promisă. După ce au cucerit Başanui, israeliţii au revenit în câmpiile Moabului, stabilindu-şi tabăra dincolo de Iordan, în faţa Ierihonului (v. 1). Aceste câmpii fuseseră cucerite de la Moab de către amoriţi (Num 21:26), dar purtau în continuare denumirea de Moab.

Este greu de reconstituit traseul exact parcurs de israeliţi. Unii spun că în mare ei s-au deplasat spre est de la Muntele Hor, luând-o apoi spre nord, în afara graniţei Edomului până la pârâul Zered. Apoi au urmat cursul pârâului Zered spre est, între teritoriile Edomului şi Moabului, după care au cotit spre nord, de-a lungul frontierei estice a Moabului până la Arnon şi de aici spre vest până la Drumul mare al Regelui. L-au cucerit pe Sihon, regele amoriţilor şi apoi au pornit spre nord, pentru a cuceri Başanui, regatul lui Og. Başan era un ţinut de păşuni mănoase situat în partea de est a râului Iordan, la nord de locul în care Israelul avea să traverseze Iordanul, intrând în ţara promisă. După ce au cucerit Başanui, israeliţii au revenit în câmpiile Moabului, stabilindu-şi tabăra dincolo de Iordan, în faţa Ierihonului (v. 1). Aceste câmpii fuseseră cucerite de la Moab de către amoriţi (Num 21:26), dar purtau în continuare denumirea de Moab.

1. Balac îl cheamă pe Balaam (22:2-40)

Când moabiţii, din sud, au aflat că amoriţii au fost cuceriţi, s-au îngrozit, dar după cum reiese din Deut. 2:9, fără rost. Prin urmare, regele Balac a angajat serviciile lui Balaam, pe care i-a solicitat să blesteme Israelul. Deşi era profet păgân, Balaam avea, pare-se, cunoştinţe despre Dumnezeul cei adevărat. Domnul S-a folosit de el pentru a revela ce gândea El cu privire la punerea deoparte a Israelului, justificarea, frumuseţea şi gloria sa. Prima încercare de a-l determina pe Balaam să blesteme este consemnată în versetele 7-14. Mesagerii lui Balac s-au înfăţişat înaintea lui Balaam cu răsplata ghicirii, adică recompense pe care urmau să i le dea dacă va reuşi să pronunţe un blestem împotriva Israelului. Dar Dumnezeu i-a spus să nu blesteme Israelul, deoarece Domnul l-a binecuvântat. Balac înseamnă „risipitor". Balaam înseamnă „înghiţitor al poporului" sau „derutător al poporului".

În aceste versete este consemnată a doua încercare a lui Balaam, care, deşi cunoştea voia lui Dumnezeu, s-a încumetat să se înfăţişeze înaintea Sa, sperând, poate, că Domnul Se va răzgândi. Domnul i-a spus lui Balaam să meargă cu oamenii lui Balac, dar să facă doar ce-i va spune Domnul. Motivul pentru care s-a dus Balaam este limpede enunţat în 2Petru 2:15,16: Motivaţia lui Balaam a constituit-o faptul că iubea „plata nedreptăţii" - atitudine tipică pentru „profetul tocmit" care îşi prostituează darul special primit de la Dumnezeu în schimbul banilor.

„Îngerul Domnului" (v. 22) a fost Cristos în apariţia Sa înainte de întrupare. De trei ori El a stat înaintea lui Balaam şi a măgăriţei sale, pentru a-l împiedica, întrucât cunoştea motivaţia care stătea la baza acţiunii sale. Prima oară măgăriţa L-a văzut pe înger şi s-a abătut din drum, luând-o spre câmp - faptă pentru care bietul animal a fost lovit de Balaam. A doua oară îngerul a stat pe o cărare îngustă între vii. Îngrozit, animalul a strâns piciorul lui Balaam de zid, alegându-se din nou cu bătaie. A treia oară îngerul i-a confruntat într-o trecătoare îngustă. Frustrat, animalul s-a culcat sub Balaam, fiind bătut a treia oară de acesta. Chiar şi un animal (este proverbială încăpăţânarea măgarului!) a

ştiut când să se oprească, nu însă şi îndărătnicul profet, care ţinea cu tot dinadinsul să-şi facă voia!

Măgăriţa a fost învrednicită să-i vorbească lui Balaam, mustrându-l pentru tratamentul inuman pe care i l-a aplicat (v. 28-30). Apoi Balaam L-a văzut pe îngerul Domnului... cu sabia scoasă. Ei i-a explicat misiunea Sa de a-l împiedica pe Balaam în neascultarea acestuia (v. 31-35). După aceea îngerul i-a permis profetului să se ducă la Balac, dar să rostească doar cuvântul pe care avea să i-l dea Dumnezeu (v. 35). După întâlnirea cu Balaam, Balac a adus jertfe zeului său.

A doua zi dimineaţa Balac l-a dus pe Balaam pe un munte înalt (Pisga) de pe care au privit corturile israeliţilor. Ulterior, de pe acelaşi munte, Moise avea să arunce o singură privire spre Ţara Promisă,

pentru ca apoi să moară (Deut. 34:1, 5). Capitolul acesta şi următorul conţin patru rostiri memorabile făcute de Balaam cu privire la Israel. Primele trei au fost precedate de jertfirea a şapte tauri şi şapte berbeci, ca arderi-de-tot. Primul oracol a exprimat incapacitatea lui Balaam de a blestema un popor pe care Dumnezeu nu l-a blestemat. Oracolul i-a prezis Israelului o viaţă de izolare faţă de celelalte naţiuni, „Neamurile", precum şi descendenţi fără număr. Israelul este înfăţişat ca un popor neprihănit, al cărui destin finai va fi de invidiat (v. 7-10). în zadar a protestat Balac împotriva acestei binecuvântări, căci profetul a trebuit să rostească doar cuvântul Domnului.

A doua zi dimineaţa Balac l-a dus pe Balaam pe un munte înalt (Pisga) de pe care au privit corturile israeliţilor. Ulterior, de pe acelaşi munte, Moise avea să arunce o singură privire spre Ţara Promisă, pentru ca apoi să moară (Deut. 34:1, 5). Capitolul acesta şi următorul conţin patru rostiri memorabile făcute de Balaam cu privire la Israel. Primele trei au fost precedate de jertfirea a şapte tauri şi şapte berbeci, ca arderi-de-tot. Primul oracol a exprimat incapacitatea lui Balaam de a blestema un popor pe care Dumnezeu nu l-a blestemat. Oracolul i-a prezis Israelului o viaţă de izolare faţă de celelalte naţiuni, „Neamurile", precum şi descendenţi fără număr. Israelul este înfăţişat ca un popor neprihănit, al cărui destin final va fi de invidiat (v. 7-10). În zadar a protestat Balac împotriva acestei binecuvântări, căci profetul a trebuit să rostească doar cuvântul Domnului.

După asta Balac l-a dus pe Balaam în alt loc, cu o altă vedere, în speranţa că profetul îi va vedea pe israeliţi într-o lumină mai puţin favorabilă (v. 13,14).

Al doilea oracol l-a asigurat pe Balac de faptul că binecuvântarea acordată iniţial de Dumnezeu Israelului a rămas neschimbată (v. 18-20). Prima parte a versetului 21 descrie poziţia naţiunii Israel, nu trăirea sa în practică. Israeliţii au fost socotiţi neprihăniţi prin credinţă. Tot aşa şi credincioşii de astăzi stau înaintea lui Dumnezeu în toată desăvârşirea preaiubitului Său Fiu. Domnul era cu Israel iar israeliţii puteau striga deoarece El domnea ca Rege în mijlocul lor (v. 21b). El îi izbăvise din Egipt şi le dăduse tărie. Nici un blestem rostit împotriva lor nu putea avea vreun efect. Mai degrabă, victoriile pe care avea să şi le asume Israelul la scurt timp după asta aveau să facă naţiunile să exclame: „Ce a făcut Dumnezeu!" (v. 22-24). Văzând că Balaam a refuzat să-i blesteme pe israeliţi, Balac i-a ordonat nici sa nu-i binecuvânteze (v. 25), dar profetul a protestat împotriva acestei decizii, spunând că nu are de ales, ci că trebuie să facă ceea ce i-a spus Domnul.

Pentru a treia oară Balac a încercat să-l determine pe Balaam să blesteme Israelul, de data aceasta de pe vârful muntelui Peor.

Dându-şi seama că Dumnezeu era hotărât să binecuvânteze Israelul, Balaam nu a mai căutat să obţină un mesaj de blestem, ci, pur şi simplu, a privit tabăra israelita, în timp ce Duhul lui Dumnezeu a venit peste ei, determinându-l să rostească lucruri ce depăşeau cu mult propria sa înţelepciune şi voinţa sa.

Al treilea mesaj s-a referit la frumuseţea corturilor Israelului, prezicând o extraordinar de mare rodnicie, prosperitate mare şi un regat slăvit. De asemenea a prezis că Israelul va repurta izbânzi strălucite asupra duşmanilor săi. Agag (v. 7) era probabil nume frecvent întâlnit la amaleciţi. Nimeni nu va îndrăzni să-l trezească pe acest leu care răcneşte (v. 9). Cei care vor binecuvânta Israelul vor fi, la rândul lor, binecuvântaţi, pe când cei care proferează blesteme vor fi ei înşişi blestemaţi. Profeţia lui Balaam ne aminteşte de legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam: „îi voi binecuvânta pe cei te binecuvântează şi-l voi blestema pe cel care blestemă" (Gen. 12:3).

Balac, plin, de-acum, de frustrare, l-a denunţat pe Balaam pentru atitudinea necooperantă. Dar profetul i-a amintit că de la bun început l-a prevenit că va rosti doar cuvântul Domnului. Înainte de a-l părăsi pe Balac şi a reveni acasă, Balaam s-a oferit să-i spună regelui ce va face Israelul poporului său, moabiţii, în zilele viitoare.

Al patrulea oracol se referă la un rege („o stea" sau „sceptru", „toiag de cârmuire") care va apărea în Israel şi va cuceri Moabul, prăpădind toţi copiii tumultului (sau, în câteva versiuni româneşti: „copiii lui Set", n.tr.) (v. 17; cf. Ier. 48:45). Edom avea, la rândul său, să fie subjugat de acest dregător. Această profeţie a fost împlinită, parţial, de Regele David, împlinirea completă urmând să survină la a doua venire a lui Cristos.

Promisiuni similare de condamnare au fost rostite de Balaam cu privire la amaleciţi, cheniţi, Asiria (Asur) şi poporul lui Eber (v. 20-24). Amaleciţii aveau să fie distruşi cu desăvârşire. Cheniţii aveau să se împuţineze treptat la număr, până când asirienii aveau să-i ducă pe toţi în captivitate. Chiar asirienii aveau să fie învinşi de forţele armate din Cipru (în ebraică: Kitim, termen ce se referă de obicei la Cipru, dar aici îi reprezintă probabil pe greci şi forţele lui Alexandru cel Mare). Eber înseamnă probabil descendenţii ne-evrei ai acestui patriarh post-diluvian, înainte ca Balaam să se despartă de Balac el a declanşat derularea tragicelor evenimente din capitolul 25.

3. Coruperea Israelului de către Balaam (cap. 25)

Deşi numele lui Balaam nu este pomenit în acest capitol, aflăm din Numeri 31:16 că el s-a făcut vinovat de groaznica corupere a copiilor lui Israel ce ne este prezentată în aceste versete. Toate recompensele oferite de Balac nu l-au putut determina pe Balaam să blesteme Israelul, dar acestea au reuşit, în cele din urmă, să-l convingă să corupă Israelul prin faptul că i-a îndemnat pe unii israeliţi să trăiască în desfrâu cu femeile moabite. Adesea când Satan nu reuşeşte prin metoda unui atac frontal, el va reuşi printr-un atac indirect.

Adevăratul caracter al lui Balaam este conturat în aceste versete. Până în acest punct am fi fost probabil înclinaţi să-l considerăm un profet evlavios, loial cuvântului lui Dumnezeu şi admirator al poporului lui Dumnezeu. Dar din Numeri 31:16 şi 2Petru 2:15,16, aflăm că el a fost un

apostat nelegiuit, care a iubit plata nedreptăţii. Balaam l-a sfătuit pe Balac cum să-i facă pe israeliţi să se poticnească, cum să-i determine să mănânce lucrurile sacrificate idolilor şi cum să comită imoralitate sexuală (Apo. 2:14). Sfatul său a fost urmat întocmai, cauzând comiterea unor groaznice fapte de idolatrie la altarul lui Baal din Peor.

Dumnezeu a poruncit ca toţi liderii vinovaţi ai Israelului să fie spânzuraţi în faţa soarelui. Înainte ca sentinţa să fie adusă la îndeplinire, un lider din tribul lui Simeon a adus în tabăra Israelului o madianită pentru ca s-o introducă în cortul lui (v. 14). Fineas, fiul marelui preot (Eleazar) i-a ucis cu o suliţă atât pe bărbat, cât şi pe femeie. Samuel Ridoul comentează aici:

Fineas, „gură de alamă", şi îndreptăţeşte pe deplin denumirea, fiind credincios fără şovăire faţă de Dumnezeu. Şi astfel, prin judecata neclintită pe care a executat-o asupra păcatului şi-a asigurat o preoţie durabilă pentru el şi familia sa.

Dumnezeu a trimis o urgie în tabăra lui Israel, care a cauzat moartea a douăzeci şi patru de mii dintre cei vinovaţi (23.000 într-o singură zi-1Cor. 10:8). Ceea ce a pus capăt urgiei a fost acţiunea eroică a lui Fineas. Datorită râvnei sale faţă de Dumnezeu, Domnul a hotărât ca familia lui Fineas să aibă parte de o preoţie nesfârşită.

Poziţia proeminentă deţinută de Zimri în tribul său, precum şi faptul că femeia era fiica unei căpetenii madianite, ar fi fost de natură să-i determine pe judecători să nu rostească sentinţa asupra lui. Nu tot aşa au stat lucrurile cu Fineas, care s-a dat cu gelozie de partea lui Dumnezeu.

Domnul i-a poruncit lui Moise să pornească un război împotriva madianiţilor (care erau amestecaţi cu moabiţii în această perioadă). Porunca a fost adusă la îndeplinire în capitolul 31.

B. Al doilea recensământ (cap. 26)

Din nou Moise a fost instruit să efectueze un recensământ al copiilor lui Israel, deoarece ei erau pe punctul de a intra în ţara promisă, unde urmau să lupte împotriva locuitorilor ei şi să-şi ia în primire partea de moştenire. S-a constatat o scădere de 1820 de suflete a populaţiei faţă de primul recensământ, după cum reiese din tabelul următor:

Tribul	Recensăm. (Cap. 1)	Recensăm. (Cap. 26)
Ruben (5-11)	46.500	43.730
Simeon (12-14)	59.300	22.200
Gad (15-18)	45.550	43.500
Iuda (19-22)	74.600	76.500
Isahar (23-25)	54.400	64.300
Zabulon (26,27)	57.400	60.500
Iosif (28-37):		
Manase (34)	32.200	52.700
Efraim (37)	40.500	32.500
Beniamin(38-41)	35.400	45.600
Dan (42,43)	62.700	64.400
Aser (44-47)	41.500	53.400
Neftali (48-51)	53.400	45.400
TOTAL	603.550	601.730

Referitor la această scădere a numărului israeliţilor pe parcursul unei perioade îndelungate, adică de la 603.550 suflete în capitolul 1 la 601.730 suflete în capitolul de faţă, Moody comentează:

”Israelul a scăzut la număr în aceşti patruzeci de ani. Tot aşa se va întâmpla şi cu bisericile noastre şi aşa mai departe, dacă suntem necredincioşi."

Cei mai mare declin demografic se constată în tribul simeoniţilor, care au scăzut la număr cu aproape 37.000 de persoane. Tribul lui Simeon a fost cel mai implicat în incidentul de la Peor din capitolul precedent (Liderul Zimri provenea din acest trib). Probabil cei mai mulţi dintre cei ucişi erau simeoniţi. Versetul 11 ne spune că fiii lui Core nu au murit odată cu tatăl lor.

Ţara urma să fie împărţită după numărul de persoane din fiecare trib, dar şi prin tragere la sorţi. Asta nu poate însemna decât că dimensiunea teritoriului atribuit unui trib era stabilită în funcţie de numărul membrilor tribului, pe când amplasarea într-un anumit teritoriu se făcea prin aruncarea zarului.

Leviţii au fost număraţi separat, constatându-se că totalul lor se ridica la douăzeci şi trei de mii. Numai Iosua şi Caleb au fost cuprinşi în ambele recensăminte. Toţi bărbaţii în stare să poarte arme listaţi în primul recensământ au pierit între timp în pustiu. Versetele 64 şi 65 se referă la bărbaţii în stare să meargă la război. Leviţii şi femeile au fost excluşi, deşi unele persoane din această categorie au murit, desigur, în cei treizeci şi opt de ani de peregrinări.

C. Drepturile de moştenire ale fiicelor

Cele cinci fiice ale lui Ţelofhad, din tribul lui Manase, s-au prezentat înaintea lui Moise. solicitându-i terenuri funciare în cadrul împărţirii ţării Canaan, deşi printre ele recensământul a relevat că nu se mai găseau bărbaţi (26:53). Tatăl lor murise, dar nu fusese printre asociaţii vinovaţi ai lui Core. Domnul a răspuns că acestor femei li se cuvenea o moştenire a părţii ce revenea tatălui lor. În general, voia lui Dumnezeu prevedea ca pământul să fie moştenit de fii, urmaţi de fiice, fraţi, unchi şi apoi de rudele cele mai apropiate. În felul acesta se asigura păstrarea pământului în proprietatea familiei respective (v. 1-11).

D. Iosua, succesorul lui Moise (27:12-23).

Dumnezeu l-a prevenit pe Moise că peste puţin timp va muri şi astfel i-a spus să se suie pe muntele Abarim (de fapt un lanţ muntos situat la est de Marea Moartă). Muntele Nebo, pe care s-a aflat Moise când a murit, face parte din acest lanţ muntos.

Dând dovadă de abnegaţie, Moise s-a gândit la necesitatea asigurării unui succesor care să conducă poporul şi astfel a fost desemnat Iosua, fiul lui Nun, ca succesor al său. Preoţia şi, mai târziu, monarhia în Israel se transmiteau de obicei de la o generaţie la alta în cadrul aceleiaşi familii. Dar succesorul lui Moise nu era fiul, ci slujitorul său (Ex. 24:13).

În capitolele acestea oamenilor li s-a amintit de ofrandele şi sărbătorile ce trebuiau organizate în ţară.

Ofrandele zilnice:

Jertfa mistuită de foc, dimineaţa şi seara, împreună cu ofranda de mâncare şi ofranda de băutură

În fiecare zi din viaţă, câtă vreme exista templul, următoarele jertfe trebuiau aduse dimineaţa şi seara (Num 28:3-8): în fiecare dimineaţă şi seară se aducea ca jertfă mistuită de foc un miel de parte bărbătească de un an, fără pată sau cusur. Împreună cu acesta se aducea o ofrandă de cereale alcătuită dintr-o efă de floarea făinii amestecată cu un sfert de hin de untdelemn curat. De asemenea se aducea ofranda de băutură alcătuită dintr-un sfert de hin de vin.

Apoi mai era ofranda de tămâie ce preceda aceste ofrande dimineaţa şi le urma seara. Atâta timp cât a existat un templu al evreilor această rutină a jertfelor a continuat fără întrerupere. Era un fel de curs neîntrerupt al jertfelor legate de preoţie. Moffatt se referă la „monotonia leviţilor" care, zi de zi, aduceau aceste jertfe, în cadrul unui proces neîntrerupt. Dar după toate acestea, oamenii nu erau izbăviţi de conştiinţa păcatului, nu erau eliberaţi de sentimentul înstrăinării şi despărţirii de Dumnezeu.

Jertfele săptămânale:

Jertfa săptămânală a arderii de tot, în fiecare zi de sabat, însoţită de jertfa de cereale si cea de băutură

Jertfele lunare:

Jertfa mistuită de foc în prima zi din fiecare lună, însoţită de jertfa de cereale şi de cea de băutură

Jertfa pentru păcat.

Sărbătorile lui Iehova: Paştele - ziua a paisprezecea din luna întâi.

Sărbătoarea azimilor - din ziua a cincisprezecea până în ziua a douăzeci şi una a primei luni.

Sărbătoarea săptămânilor. Notă: Ziua roadelor dintâi (v. 26) nu trebuie confundată cu Sărbătoarea Roadelor dintâi (Lev. 23:9-14).

Sărbătoarea trompetelor- prima zi a lunii a şaptea.

Ziua Ispăşirii - a zecea zi a lunii a şaptea.

Sărbătoarea Corturilor - din ziua a cincisprezecea până în ziua a douăzeci şi una a lunii a şaptea.

În ziua a opta se ţinea o sărbătoare specială a sabatului.

Capitolul 30 conţine instrucţiuni speciale legate de jurăminte. Un om care făcea un jurământ Domnului trebuia să-l aducă la îndeplinire fără preget. Dacă o tânără aflată încă sub autoritatea tatălui ei făcea un jurământ, acesta putea să interzică, în prima zi, jurământul, dacă afla despre el, anulându-l astfel. Dacă aştepta însă până a doua zi sau dacă nu spunea nimic în legătură cu el, jurământul rămânea valabil şi trebuia adus la îndeplinire.

Versetele 6-8 par să descrie un jurământ făcut de o femeie înainte de a se căsători. Deşi soţul ei nu avea cum să fi ştiut de el în ziua când ea l-a făcut, el putea să-l anuleze în ziua când afla că s-a făcut acest jurământ. Jurămintele făcute de o văduvă sau de o femeie divorţată aveau caracter obligatoriu (v. 9). Jurămintele făcute de o femeie căsătorită puteau fi anulate de soţ, în prima zi (v. 10-15). Prin aceasta se menţinea poziţia de cap al familiei în cazul soţului. Dacă soţul anula jurământul în intervalul scurs ulterior zilei întâi, el trebuia să poarte vina ei - adică să aducă jertfa prescrisă sau să sufere consecinţele pedepsei lui Dumnezeu (v. 15).

F. Distrugerea madianiţilor (cap. 31).

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-i distrugă pe madianiţi pentru faptul că i-au corupt pe membrii poporului Său ales prin desfrâul şi idolatria de la Baal-Peor. Douăzeci de mii de israeliţi au pornit la atac împotriva inamicului, omorând toţi bărbaţii madianiţi. Fineas a fost cel care a participat la acest război (v. 6), iar nu tatăl său, marele preot, probabil datorită faptului că el a fost cel care a potolit mânia lui Iehova omorând pe Zimri şi pe femeia madianită (cap. 25). Acum lui i s-a încredinţat sarcina de a conduce oştile Dumnezeului celui viu, în scopul aducerii la îndeplinire a judecăţii rostite de Dumnezeu asupra lui Madian. Prin „toţi bărbaţii" din versetul 7 se înţelege toţi soldaţii madianiţi aflaţi atunci în viaţă, nu toţi madianiţii care au existat, deoarece în zilele lui Ghedeon aflăm că aceştia au devenit din nou o ameninţare la adresa Israelului (Judecători 6). Ţur din versetul 8 era, probabil tatăl lui Cozbi, madianită omorâtă în tabăra Israelului (25:15). (Balaam ori nu a mai ajuns acasă, ori a revenit în Madian dintr-un motiv oarecare, deoarece citim că şi el a fost omorât.)

Deşi au omorât toţi soldaţii madianiţi, copiii lui Israel au cruţat femeile şi copiii, aducându-i cu mândrie în tabără, împreună cu o mare cantitate de pradă. Moise s-a mâniat pentru faptul că tocmai cele care au făcut Israelul să păcătuiască au fost cruţate şi a poruncit ca toţi copiii de parte bărbătească şi toate femeile care s-au culcat cu un bărbat să fie omorâţi. Toţi copiii de parte femeiască şi toate fetele au fost cruţate, probabil pentru ca acestea să fie folosite la muncile casnice. Pedeapsa a fost dreaptă şi necesară pentru a păzi Israelul de o nouă

contaminare.

Războinicii şi captivii au trebuit să treacă prin perioada obişnuită de şapte zile de curăţire (v. 19). De asemenea, şi prada a trebuit să fie curăţită, fie prin foc, fie prin spălarea cu apă (v. 21-24). Prada a fost împărţită între războinici şi întreaga adunare (v. 25-27). Războinicii au fost atât de recunoscători pentru faptul că nici unui din ei nu a pierit încât au adus un dar mare Domnului (v. 48-55).

G. Moştenirea lui Ruben, Gad şi a unei jumătăţi din tribul lui Manase (cap. 32)

Când copiii lui Ruben şi Gad au văzut pământul bogat în păşuni mănoase situat la est de râul Iordan, ei au solicitat să fie lăsaţi să se stabilească acolo permanent (v. 1-5). Moise a crezut că prin asta ei înţelegeau că nu mai trebuie să traverseze Iordanul şi să lupte alături de ei împotriva locuitorilor păgâni ai Canaanului (v. 6-15). Tatăl lor îi descurajase pe israeliţi la Cadeş-Barnea, convingându-i să nu intre în ţara promisă.

Dar după ce membrii triburilor Ruben şi Gad l-au asigurat de trei ori că doresc să lupte pentru cucerirea teritoriului situat la vest de Iordan (v. 16-32), Moise le-a permis să se stabilească în partea de răsărit a Iordanului. Gad, Ruben şi jumătate din tribul lui Manase, Fiul lui Iosif, au luat în primire regatul lui Sihon, regele amoriţilor şi regatul lui Og, regele Başanului. Ei au construit cetăţi fortificate şi stâne de oi, preluând controlul şi asupra unor târguri şi sate din zonă (v. 33-42).

Mulţi sunt de părere că Ruben şi Gad au făcut o alegere neînţeleaptă, deoarece deşi terenul era fertil, zona era expusă unor atacuri din partea duşmanilor, nefiind apăraţi de râul Iordan. Triburile lui Ruben şi Gad (precum şi jumătate din tribul lui Manase, care i-a însoţit) s-au numărat ulterior printre primele care au fost cucerite şi duse în captivitate. Pe de altă parte, ce s-ar fi întâmplat cu teritoriile situate la est de Iordan, dacă nici unii din copiii lui Israel nu se stabileau în ele? Dumnezeu le dăruise acest teritoriu şi le spusese să-l ia în stăpânire (Deut. 2:24,31:3, 2).

H. Trecere în revistă a popasurilor israeliţilor (cap. 33)

Călătoriile copiilor lui Israel din Egipt la câmpiile Moabului sunt prezentate sub formă de rezumat în acest capitol. După cum am mai menţionat, este imposibil să reperăm astăzi amplasarea exactă a tuturor cetăţilor din vremea aceea. Capitolul acesta ar putea fi împărţit în felul următor: din Egipt la Muntele Sinai (v. 5-15); de la Muntele Sinai la Cadeş-Barnea (v. 16-36); de la Cadeş-Barnea la Muntele Hor (v. 37-40); de la Muntele Hor la Câmpiile Moabului (v. 41-49). Lista aceasta nu e completă, după cum se va putea observa comparând-o cu alte liste ale popasurilor, spre exemplu cea din capitolul 21.

Împrejurimile Canaanului Central

Porunca dată de Dumnezeu oştirilor invadatoare a fost de a-i extermina cu desăvârşire pe locuitorii Canaanului. Această poruncă ar putea părea o măsură de cruzime celor din vremea noastră, dar în realitate locuitorii de atunci ai Canaanului erau printre cei mai corupţi, mai imorali şi mai depravaţi oameni pe care i-a cunoscut lumea vreodată. Dumnezeu a avut răbdare faţă de ei timp de 400 de ani, fără ca aceste fiinţe omeneşti să se fi schimbat în vreun fel. Dumnezeu ştia că dacă poporul Său nu-i va nimici, Israelul avea să fie infectat de imoralitatea şi idolatria lor. Israeliţii aveau poruncă de la Dumnezeu nu doar să-i omoare pe aceşti oameni, ci să distrugă orice urmă a idolatriei acestor oameni (v. 52).

I. Hotarele Ţării Promise (cap. 34)

Hotarele ţării pe care Dumnezeu a promis-o Israelului sunt precizate în versetele 1-15. În general hotarul de sud se întindea de la extremitatea sudică a Mării Moartea (Sărate) până la Pârâul Egiptului (nu Râul sau Fluviul Egiptului!) şi până la Marea Mediterană (v. 3-5). Hotarul de vest îi constituia Marea cea Mare (Marea Mediterană. v. 6). Hotarul de nord se întindea de la Marea Mediterană până la Muntele Hor (dar nu cel menţionat în peregrinările Israelului) şi până la intrarea Hamatului şi sfârşindu-se laHaţar-Enan (v. 7-9). Hotarul de est se întindea de la Haţar-Enan spre sud până la Marea Chineret (Galileea), coborând pe linia râului Iordan, până la Marea Sărată (Marea Moartă, v. 10-12). Cele nouă triburi şi jumătate urmau să moştenească teritoriul descris mai sus, întrucât două triburi şi jumătate primiseră deja promisiunea că vor stăpâni teritoriul de la est de râul Iordan (v. 13-15).

Numele bărbaţilor desemnaţi să împartă teritoriul sunt menţionate în versetele 16-29.

J. Cetăţile leviţilor

Întrucât tribul Levi nu a primit o moştenire alături de celelalte triburi, Dumnezeu a decretat să fie puse deoparte patruzeci şi opt de cetăţi pentru leviţi. Este dificil să înţelegem măsurătorile din versetele 4 şi 5. dar un lucru este clar: că cetăţile erau înconjurate de terenuri comune pentru păşune. (Poate că în cei doua mii de coţi menţionaţi în versetul 5 erau incluşi şi cei o mie de coţi menţionaţi deja în versetul 4.)

K. Cetăţile de refugiu şi pedeapsa capitală (35:6-34)

Şase din cetăţile leviţilor au primit destinaţia de cetăţi de refugiu. O persoană care omora pe cineva din greşeală. în mod accidental putea să fuga în aceste cetăţi, nefiindu-i în primejdie viaţa până la judecarea cazului. Triburile ce primiseră un teritoriu întins urmau să doneze cetăţi pentru leviţi pe măsura suprafeţei deţinute. Tot aşa, cele cu teren mai mic urmau să doneze cetăţi pentru leviţi în funcţie de teritoriul deţinut.

Dintre cetăţile de refugiu, trei urmau să fie amplasate de o parte a Iordanului iar alte trei de cealaltă parte a râului. Ucigaşul era urmărit, de obicei, de ruda apropiată a victimei, cunoscut sub denumirea de răzbunătorul. Dacă ucigaşul ajungea într-o cetate de refugiu, el era, cum am arătat, în siguranţă acolo, până la proces (v. 12). Cetăţile de refugiu nu asigurau însă adăpost unui ucigaş cu premeditare, adică unui asasin (v. 16-19). Crimele comise sub motivaţia urii sau a vrăjmăşiei se pedepseau cu moartea (v. 20, 21).

Dacă omuciderea părea să fi fost comisă din neatenţie, iar nu cu premeditare, făptaşul trebuia judecat de adunare (v. 22-24). Dacă adunarea îl achita, ucigaşul trebuia să rămână în cetatea de refugiu... până la moartea marelui preot, după care i se permitea să revină acasă (v. 28). Dacă însă se aventura afară din cetatea de refugiu, înainte de a fi survenit decesul marelui preot, răzbunătorul sângelui putea să-l omoare fără să fie culpabilizat pentru aceasta (v. 26-28).

Moartea marelui preot aducea libertate celor care se refugiaseră în cetăţile de refugiu. Aceştia nu mai puteau fi vătămaţi de răzbunătorul sângelui. Moartea Marelui Preot al nostru ne eliberează de pretenţiile osânditoare ale Legii. Cât de lipsită de sens ar fi această stipulaţie dacă cineva ar fi incapabil să vadă în ea un simbol al lucrării Domnului nostru la Cruce!

Unger ne oferă câteva comentarii legate de această tradiţie:

Potrivit rabinilor, pentru a veni în ajutorul fugarului, Sinedriul avea datoria de a asigura întreţinerea în bune condiţii a drumurilor care duceau la cetăţile de refugiu. Se ocoleau pe acest dealurile, se construiau poduri peste apele curgătoare întâlnite în drum şi se asigura lăţimea minimă de doi coţi a acestui drum. La fiecare cotitură se aflau semne rutiere, pe care era inscripţionat cuvântul „refugiu". În plus erau desemnaţi doi cercetători ai legii, care să-l însoţească pe fugitiv si să-l pacifice, dacă se putea, pe răzbunător, în cazul în care acesta îl ajungea din urmă pe făptaş.

Cât despre simbolismul acestei învăţături, poporul Israel este ucigaşul care L-a omorât pe Mesia. Dar, cum aflăm din Fapte 3:17, israeliţii au făcut acest lucru din necunoştinţă. Domnul Isus S-a rugat: „...nu ştiu ce fac" (Luca 23:34). După cum ucigaşul era strămutat din casa şi localitatea sa, trebuind să trăiască în cetatea de refugiu, tot aşa Israelul trăieşte de atunci încoace în exil. Completa refacere a Israelului şi repunere sa în ceea ce-i aparţinuse cândva va avea loc nu la moartea Celui mai mare dintre marii preoţi (căci El nu mai poate muri niciodată), ci când va reveni El pentru a domni.

Pedeapsa capitală era prevăzută pentru ucigaşii cu premeditare, pentru asasini. în cazul lor nu exista scăpare sau remediu alternativ (v. 30. 31). Un ucigaş nu putea să cumpere eliberarea din cetatea de refugiu (v. 32). Sângele vărsat în actul asasinării întina ţara. Prin urmare, atare sânge reclama moartea asasinului (v. 33,34). Gândiţi-vă la aceasta în legătură cu moartea lui Cristos!

L. Moştenirea fiicelor care se căsătoresc

Reprezentanţi ai jumătăţii din tribul lui Manase care s-a stabilit la est de Iordan s-au înfăţişat înaintea lui Moise aducându-i la cunoştinţă o problemă (vezi Numeri 27:1-11). Dacă fiicele lui Ţelofhad se căsătoreau cu bărbaţi din alt trib, proprietatea lor avea să fie înstrăinată, trecând în posesia altui trib. Anul jubiliar finaliza transferul către alt trib (v. 4). Soluţia a constat în aceea că femeile care au moştenit pământ trebuiau să se căsătorească cu bărbaţi din propriul lor trib şi astfel nu se mai efectuau transferuri de teren de la un trib la altul (v. 5-11). Fiicele lui Ţelofhad s-au conformat, căsătorindu-se cu bărbaţi din tribul lui Manase (v. 10-12). Versetul 13 constituie un rezumat al pasajului din capitolul 26;

Trei lucruri ies cu pregnanţă în evidenţă în cartea Numeri:

1. Răutatea şi necredinţa de care dă dovadă în permanenţă inima omului.

2. Sfinţenia lui Iehova, contrabalansată de îndurarea Sa.

3. Omul lui Dumnezeu (Moise) care:ocupă rolul de mediator şi mijlocitor între oamenii păcătoşi şi un Dumnezeu sfânt.

Inima omului nu s-a schimbat în intervalul scurs de la redactarea cărţii Numeri. După cum nu s-au schimbat sfinţenia sau îndurarea lui Dumnezeu. Dar Moise a fost înlocuit cu Arhetipul lui, Domnul Isus Cristos. În El avem tăria necesară pentru a evita păcatele ce caracterizau Israelul, putând astfel evita dezaprobarea pe care i-o provoacă aceste păcate lui Dumnezeu. Pentru a profita la maximum de pe urma celor studiate de noi în această carte trebuie să realizăm că „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple şi au fost scrise pentru învăţătura noastră" (1Cor. 10:11).

clickbible.org